

GARE'DE YAŞANAN FİYASKO,

ŞOVENİZM RÜZGARININ ÜRETEMEDİĞİ ÇARE!

Saldırıların özsel niteliğindeki ortaklık, daha açık bir şekilde kendisini gösterecektir. Boğaziçi'ne atanan kayyum rektör ve buna karşı mücadelede yakalanan paydaşlık bunun kanıtı niteliğindedir. Gelişmelerin ve saldırıların, buna karşı oluşacak bilincin bunu daha fazla besleyeceği söylenebilir. Burada özellikle şovenizme karşı "sol"dan gelen tepki ve mücadelenin örtülü ve meselenin üzerine yürümekten ürken yapısı kitleler açısından en büyük bela durumundadır.

POLİTİK-GÜNDEM / 3

Yeni Demokrasi

18 ŞUBAT-4 MART 2021 ■ YIL: 4 ■ SAYI: 81 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK s.4

Avcılar Belediye İşçisi: 'Sınıf Bilincini Kazanmamız Lazım'

Değim gibi işveren işverenliğini yapıyor, işçileri parçalayarak buradan kâr elde etmek istiyor. Bunun hesabını yapıyor. Biz de şunu yapmalıyız onun karşısında: Nasıl daha fazla hak alabiliriz diye mücadele etmeliyiz. Aylardır kırmızı et yiyemiyoruz. Biz bunu en azında ayda bir ya da iki kez evimize kırmızı et nasıl alırız bunun hesabını yapmalıyız.

RÖPORTAJ s.8

Boğaziçi Düzleminde Ev Hapsi ve Adli Kontrol Kararları

Hükümet, demokratik toplumun gerekliliklerini ortadan kaldırmak amacıyla; demokratik üniversite gençliği, siyasi partiler, demokratik kitle örgütlerinin düzenlediği bütün toplantı ve gösteri yürüyüşlerini yasaklayıp, orantısız müdahale etmiş bu gösteri ve yürüyüşlere katılan neredeyse herkesi darp ederek, ters kelepçeye gözaltına almış, toplantı ve gösteri yürüyüşlerini bu şekilde engellemeye çalışmıştır.

GÂRE HEZİMETİ KÜRT HALKINA SALDIRIYA DÖNÜŞTÜ!

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

kampanyamızla kadın kitlelerine ulaşalım, örgütlenelim!

15

GENÇLİK

özgürlüğümüzü ve geleceğimizi vermeyeceğiz!

18

MEŞA AZADİ

garê'de hezimete uğrayan faşizmin hezeyanları ve gerilla cüreti

Direniş Kendi Şarkılarını Yazıyor

"Güneş bugün gençlikte doğuyor

Güney kampüsünden selam ediyor

Boğaziçi kayyuma dur diyor

Barikatta en önde direniyor"

2 Ocak 2021 tarihinde Cumhurbaşkanlığı kararı ile 5 üniversiteye rektör atandı. Bu atamalardan bir tanesi Boğaziçi Üniversitesi'ne rektör olarak atanan Melih Bulu idi. Rektör atamasının ardından tepkiler gecikmeden gelmeye başladı. Kararı protesto eden Boğaziçili öğrenci ve akademisyenlerle başlayan süreçte birlikte, devletin ve polisin bu protestolara karşı saldırısı ile bir direniş mücadelesine bürünen eylemler artarak, yeni biçimler kazanarak büyüdü.

Boğaziçi Üniversitesi'nde yaşanan bu durum, tıpkı Gezi sürecinde yaşananlar gibi bir ağaç meselesi değildir. Asıl sorun şudur ki; faşist uygulamaların tek elden çıkan uygulama ve yöntemlerin açıkça hayata geçirilmeye çalışılmasıdır. Bu duruma kayıtsız kalması beklenen öğrencilerin protesto hakkının hiçe sayılarak polis saldırısına maruz bırakılma biçimidir. Sorun açık bir şekilde özgürlüğümüzün ve demokratik haklarımızın yok sayılmasına karşı bir tutumdur.

Haftalardır devam eden bu protestolar, zaman geçtikçe bir direniş haline evrilmiştir. Boğaziçi Üniversitesi'nin içinde ve dışında devam eden bu direnişte devletin; medya, kolluk güçleri ve sivil faşist unsurlarıyla abluka altına alınmaya ve hedef gösterilmeye

çalışılmıştır.

Devletin bu tutumuyla gelişen direniş şekli sokakta, okul içinde ve öğrencilerin bulunduğu her alanda gelişerek sanatla da yoğurulan bir halde karışımında belirmiştir. Gezi Direnişi'nde biçimlenen şekliyle sanatla yoğurulan bu süreç medya ve sokaklarda tekrar kar-

şılarmıza çıkmıştır. Boğaziçi'nde kurulan çadırlarda direnişin bir şekli olan sanat ile mizah öğrencilerin direnişini güçlendirmiştir.

Bu süreçte direnişe destek olmak ve daha fazla güçlendirmek adına birçok şarkı yazılmış, resim sergileri ve çeşitli etkinlikler yapılmıştır; yapılmaya devam etmektedir. Şarkılara yansıyan "Yuh Yuh" ile isyanı başlatan bu şarkılar eleştirel bir dille direnişini aydınlat-

mıştır. Sözler iğneleyici, düşündürücü ve tamamen gerçeği yansıtmaktadır.

Kel başa şimşir tarak olur diye sanılmış

Cihanın dört yanında intihalle anılmış

Kapımızı kırarak kendini bir şey sanmış

Keller meclisinden rektörlüğe atanmış

Gençliğin dinamik mizahı her alanda olduğu gibi bu direnişte de yaratıcılık ile kendine geniş bir tablo yaratmıştır. Sosyal medya ortamında yaratılan bu direniş biçimi şarkılarla, videolarla, resimlerle, mizahla, eleştiri dili ve tutumuyla derdini açıkça ifade etmektedir. Okul içinde açılan sergide, bir resmin hedef gösterilerek öğrenci ve kulüplere saldırısı bize açıkça gösterdi ki onların yanında olmayan kimseye ve hiçbir düşünceye tahammülleri yok! Direnişe karşı devletin geliştirdiği her türlü saldırı politikalarına rağmen öğrenciler istikrarlı tutumlarından geri adım atmayarak, aksine daha da birbirlerine kenetlenerek bu direnişini sürdürmektedir. Gelişen bu direniş biçimleri gençliğin yaşamına etki eden dış faktörlerin bir yansıması olarak geleceksizliğe karşı umutsuzluğa karşı bir adım olmuştur. Bizleri içine çekmeye

çalışan bu sistemin bir parçası olmak istememek, bunu dile getirmek ve karşı çıkmak bizim en demokratik haklarımızdandır. Bu bilinçte gelişen bu direnişin sayısız yansımasıyla göz önüne serilen her türlü direniş biçimi bu mücadeleyi geliştirmekte bir araç olarak kitlelere yansımaktadır. İki kelimeden oluşan cümlenin güçlenme hali, bir simge haline bürünerek gençliğin "Aşağı Bakmayacağız" diyerek biçimlenmiş durumudur. Gençliğin, orantısız zekanın ürünleri olan bu oluşumlar çerçevesinde, devlet ve yandaşların üzerine çökmüş bir tablo oluşturmaktadır. Bu haklı mücadele büyük bir dalga silsilesi halinde tüm ülkeye yayılan ve devletin artarak devam ettirdiği saldırılara rağmen ivmesini düşürmeden devam etmektedir/etmelidir. Çünkü;

"Umut bugün gençlikte doğuyor

Sloganlar kampüsleri sarıyor

Copların, mermilerin, gazların

Mahkemen, savcı, hâkim medyanın...

Copların, mermilerin, gazların

Mahkemen, YÖK, polis, medyanın..."

Bu protesto ve direniş; renkleriyle, sözleriyle ve sanatıyla sisteme mızrak gibi saplanan bir gerçekliktir. Sokaklarda, okullarda bir anda sönümlenecek bir mesele değildir. Artık göz ardı edilemez gerçekliğin, başkaldırının bir basamağıdır.

"Kalemşörlüyle, silahşörlüyle" gelseler de susturulamayacak bir mücadelenin somut bir örneğidir.

Dersim'de aile ziyaretleri devam ediyor

DERSİM- Dersim'de Parti ve Devrim şehitlerini anma kapsamında ev ve mezar ziyaretleri Çemişgezek, Pertek ve Merkez ilçelerinde devam ediyor. PŞTA faaliyetçileri çalışmalarını şu şekilde aktardı:

"1984 yılında gerillaya katılan ve 1990 yılında Nazimiye Düzgün Baba çatışmasında 2 Şubat tarihinde şehit düşen Hıdır Topçu yoldaşın ailesini Çemişgezek'te ziyaret ettik. Hıdır Topçu yoldaşın annesi ile yaptığımız sohbetlerde şöyle anlatıyordu;

'Hıdır gerillaya katıldığı zaman bizim haberimiz olmadı. Biz o zaman fasülye ekmiştik tarladaydık. Hıdır'da

oduna gitmişti. Odundan döndükten sonra katılmış. Tabi sonra haber geldi biz öğrendik. Şehit düşen oğlum

Hıdır emekçi biriydi. Tüm zorluklara rağmen çocuklarımı fakirlik ile büyüttüm. Yamacılık yapardım çocuklarım giyinsin yesin diye o zamanlar...

Geçen seneler yine üç Partizanın şehit düştüğünü öğrendiğimde oğlumda yaşadığım aynı acıyı yaşamıştım. Çünkü hepsi bizim evladımız..."

Dersim'de 6 Mayıs gecesi Geyiksuyu'na bağlı Bornex köyünde Murat Tekgöz (Rıza) yoldaş ile birlikte düşman ile girdikleri çatışmada şehit düşen Haydar Arğal (Sinan) yoldaşın annesini ziyaret ettik. Haskar Ana, "Oğlum Haydar çok farklı biriydi. Çok duyarlı ve akıllı biriydi. Bir gün beni incitmedi. Beni incitmedi ama ardında bana büyük bir acı bıraktı... Çocukluğum, gençliğim... Haydar başkaydı...

Haydarımın cenazesi çok kalabalıktı. O zaman onu tanıyan seven arkadaşları yoldaşları gelmişti. O zaman sahiplenmiş biçimi daha farklıydı. Şimdi kimse sahiplenme hâl hatır sorma durumundan uzaklaşmış... Oysa onları sahiplenmemiz gerek. Biz önce oğlumuzu savunuyorduk şimdi onun fikirlerini düşüncelerini savunacağız, gücümüz yettiğince... Bugün Haydarımın yoldaşları şehit düştü, ilk duyduğumda yüreğime aynı ateş tekrar düştü... Kısa zamanda yoldaşlarının ailelerini ziyaret etmek çok istiyorum."

Leyla Karakoç ve Hasan Karakoç'un ailesinin ziyaretinin yanı sıra Pertek Dere Nahiyesi Vaskıvan köyünde 2016 yılında Aliboğaz'ında şehit düşen Ersin Erel (Hakan) yoldaşın mezarı başında anma gerçekleştirdik."

GARÉ'DE YAŞANAN FİYASKO, ŞOVENİZM RÜZGARININ ÜRETEMEDİĞİ ÇARE!

8 Şubat'ta, 10 Şubat kastedilerek "Buradan sesleniyorum; çarşamba günü millete sesleniş konuşmamı özellikle izlemenizi tavsiye ediyorum. Sizlere birçok güzellikleri orada takdim edeceğim" diyerek herkese randevu verildi. Tayyip Erdoğan, geleneksel formatta "ulusa sesleniş" programı yapmadı, rutin AKP grup toplantısında "seslendi" ancak kendi medyasının dahi bir "son dakika", "flaş haber" çıkaramadığı bir konuşma oldu. "Müjdeleri" ilan etmede bir erteleme olduğu anlaşılıyordu. Ay'a ne zaman gidileceği, yerli astronotun isminin ne olacağına kadar uzanan bir "Milli Uzay Programı" tartışması eşliğinde yaşanan "müjde beklentili" dalgalanmanın devamı ise bir "fiyasko" ile sonuçlandı.

"Cacabey, Ali Kuşçu" saçmalıkları ve "Bayanların dahi Ay'a gidebileceği" gibi "mili uzay" tartışmaları dahi şovenizm ve erillğin üretilmesine dönüşmektedir. Köpürtülen ve biraz sonra unutulmuş bir dizi "milli proje" mezarlığı şu birkaç yıl içinde oluşmuştur. Ancak her biri şovenizmin dalga dalga yükselmesine, kitlelerin bu eksende kutuplaştırılmasına ve topyekün saldırının yönetilmesine dönüşmektedir. Bu dalga içinde tüm toplumsal kesimlerin memnuniyetsizliği ve harekete geçme dinamikleri boğulmak istenmektedir. Bir dizi saldırı bu dalganın itimini arkasına alarak pervasızlaşmaktadır. Şovenizm ekonomik, siyasal, askeri tüm fiyaskoların üstüne atılan örtü rolünü yerine getirmektedir.

Tayyip Erdoğan'ın "müjde" vereceği ve devamında fiyaskoyla sonuçlanan süreçte şimdi yeni, güçlü ve süreci boğan bir şovenizm kampanyasına dönüşmüştür. Faşist diktatörlük bir süredir Kandil, Şengal ve bir bütün Irak Kürdistanı'nda askeri bir seferberlik süreci örgütleyecek çalışmalar içindedir. Nihayetinde bu eksende Irak hükümeti, KDP yönetimi, ABD ve Rus emperyalizmi ile bir dizi temasta bulunmuş, "bir gece ansızın" mottosuyla her an PKK kontrolündeki alanlara saldırabileceği politik iklimi yaratmıştır.

Evet tam da dedikleri gibi "bir gece

ansızın", "milli uzay" projesi tartışması içinde Garé'ye yönelik askeri saldırıyı başlatmıştır. Kürt ulusal mücadelesinin önderi Abdullah Öcalan'ın uluslararası bir organizasyonla tutsak alınmasının yıl dönümünde Kürt hareketini yenilgi psikolojisine sokacak yeni bir hamle planlandığı açıktır. Garé'ye yönelik saldırının belli bir istihbari bilgiyle nokta sayılacak bir hedefe kilitlendiği yaşanan gelişmelerden anlaşılmaktadır. Amacın PKK'nin elindeki 13 asker, polis ve MİT elemanının kurtarılacak bir başarı hikayesi yazmakla sınırlı olmadığı açıktır. Yine Garé'de PKK'nin sökülüp atılmasına odaklanmış bir amaçla hareket edilmediği, askeri hazırlığa ve kapsama bakılarak söylenebilir. Bu bağlamda Süleyman Soylu'nun operasyonun Hulusi Akar tarafından sonuçlandırıldığını açıklamasından sonra Murat Karayılan'a "seni bin parçaya ayıracağız" mesajını vermesi hedefin ve amacın PKK'nin önderlik kademesine yönelen saldırıyı içerdiğini göstermektedir. Seçilen tarih, saldırının kapsamı, niteliği, politik gelişmelerde yaşanan denge arayışı, örgütlenemeyen PKK'yi kuşatma planları düşünüldüğünde TC'nin "çökertme saldırısında" tüm dengeleri lehine çevirecek ve yeni bir politik iklime yol açacak "nokta atışı" yapma hesabı güttüğü görülmektedir. Bu büyük ve esaslı arka plan hesapları ve amaçları düşünüldüğünde Garé saldırısının fiyaskosunun çok daha derin ve kapsamlı olduğunu ve sonuçlarının da bu eksende ortaya çıkma olasılığını belirlemek gerekmektedir.

Garé saldırısı, ister buradan PKK'yi sökmek, ister esirlerini kurtarmak, ister işgal alanına çevirmek ve isterse de bir 15 Şubat daha yaratmak olsun nihayetinde tam bir fiyasko olmuştur. Henüz neden girildiği ve neden 4 gün içinde geri çekildiğine dair bir izah, açıklama söz konusu değildir. Garé'de gerillanın etkin direnişi ve istenilen sonucun çıkmasını engelleyen konumlanışı faşizm için hem askeri anlamda hem politik anlamda hem de psikolojik anlamda belli sonuçlar üretmiştir. Bu hezimet, başarısızlık ve fiyaskonun örtülmesi için 13 asker, polis

ve MİT elemanının PKK tarafından başlarına kurşun sıkılarak öldürüldüğü yaygarasına sarılmak, HDP'ye yönelik kapsamlı bir tutuklama furçasına girmek, HDP'nin kapatılma tartışmasını alevlendirmekte bulunmuştur. Bu eksende şovenizm dalgasını yeniden köpürtmüştür.

Ortaya çıkan köpüğün gerçeğin büyüklüğü karşısında ise etkisi daha zayıf olmaktadır. Hulusi Akar ve İçişleri Bakanı Süleyman Soylu konuya dair son süreçte pekte görülmeyen şekilde CHP ve İYİP'i bilgilendirme turuna ve hiç kuşkusuz "ikna" sayılacak bir tura çıkmıştır. Bunun "milli bir sorun", "kenetlenmeyi gerektiren" bir mesele olarak ele alınıp, zayıflık görüntüsüne müsaade etmeyecek bir çatlak oluşturmamayı hedeflediği açıktır. Zira bu meselesinin "olduğu yerde kalmayacağı" açıktır. Bilhassa 13 esirin saldırı esnasında ölmesine dair şüpheler ve sorgulamalar, sadece içerde değil ağa babaları ABD tarafından dahi sorgulanacak şekilde bizzat dışişleri düzeyinde dile gelmektedir. Bu durum kuşkusuz sadece meselenin sorgulanması düzeyinde bir meseleye değil, bu gelişmeden politik çıkar elde edip güçlenme ve kendisine avantaj sağlama açısından açık ve net bir sorunun ortaya çıktığını göstermektedir. Bu durum TC için Ortadoğu yöneliminde aldığı bir yara, verdiği bir kayıp şeklinde faturalanacaktır.

Faşist diktatörlüğün, AB ile yaklaşma, ABD ile Ortadoğu'da daha fazla uyumlu olma çabası bir süredir dikkate değer ölçüde öne çıkmaktadır. Bu bağlamda Kürt meselesini ve Kürt hareketini etkisizleştirme, sorun olacak bir düzeyden yönetilir bir düzeye çekmekle bu ilişkilerin istenilen niteliğe bürüneceği bilinmez değildir. Hem iç politikada hem dış politikada Kürt meselesine dair dengelerin ciddi bir etkisi ve yer yer belirleyiciliği söz konusudur. Kürt hareketinin "çökertilerek" bir süreç dizaynı, emperyalistlerle daha güvenilir bir ilişki ve Ortadoğu'da istediği şekilde rol kapma olanağının mümkün olacağını Türk hakim sınıfları bilmektedir. Var olan durumda tüm ilişki ağları ve dengelerin daha ve

rimli olması için tüm gücü ve olanağıyla, askeri saldırganlıkla ilerleme kaydedilmeyeceği bellidir. Türk hakim sınıfları açısından açmaz dönen koşulları yaratan politika aynı zamanda onun varoluşsal koşulu durumundadır. Kriz ve bunalım esaslı şekilde karakterize olan yapısı da budur.

Bu tabloda reformlar, yeni anayasa hatta kurucu anayasa, erken seçim ve zamanında seçim tartışmaları, emperyalistler arası ilişkilerde kartların yeniden karılmasının beklendiği koşullarda faşizmin bir önceki sürece göre daha fazla daralacak olanakları, egemen klikler arası mücadelede güç dengelerinin değişimi için bitmek bilmeyen hamlelerin varlığı politik krizin bırakılmı çözümmesini daha da güçleneceğini göstermektedir.

Ancak yine bu tabloda, toplumsal muhalefetin şovenizmle boğulması ve her hareketin "ulusal güvenlik" sorununa bağlanması saldırısı aralıksız sürecektir. İşçi sınıfına, emekçilere, gençliğe, kadınlara, Kürtlere ve ezilen inançlara yönelik saldırılar asla hız kesmeyecektir. Saldırıların özsel niteliğindeki ortaklık, daha açık bir şekilde kendisini gösterecektir. Boğaziçi'ne atanan kayyum rektör ve buna karşı mücadelede yakalanan paydaşlık bunun kanıtı niteliğindedir. Gelişmelerin ve saldırıların, buna karşı oluşacak bilincin bunu daha fazla besleyeceği söylenebilir. Burada özellikle şovenizme karşı "sol"dan gelen tepki ve mücadelenin örtülü ve meselenin üzerine yürümekten ürken yapısı kitleler açısından en büyük bela durumundadır. Garé operasyonu ve 13 esirin ölümünden sonra köpürtülen şoven dalgayı karşılamakta bu açık şekilde görülmüştür. Yeniden belirtmek gerekir ki, saldırılar ve politik düşmanlık çok keskin ve nettir. Buna karşı aynı netlik ve keskinlik sağlanmak zorundadır. "Toplumsal barış" adı altında halk yığınlarının savaş makinası içinde, saldırı dalgası altında perişan olmasına karşı sınıf mücadelesinin çelişkilerine yaslanarak politik tutum ve pratik konumlanış hayati derecede önemlidir. Sadece bugünü değil geleceği kazanmak için hayattır.

İşsizlik Artarken Sınıf Bilincini Örgütleyelim!

TÜİK Kasım 2020 Hanehalkı İşgücü Araştırması (HİA) sonuçlarını 10 Şubat 2021'de açıkladı. Kasım 2020 verileri salgının en yoğun geçtiği Nisan ve Mayıs aylarından sonra kısmi bir gerilemenin görüldüğü ve ekonominin açıldığı dönemi yansıtıyor.

TÜİK'e göre dar işsizlik oranı (standart işsizlik oranı) 0,4 puanlık azalış ile yüzde 12,9 seviyesinde gerçekleşti. Yine TÜİK'e göre Türkiye genelinde işsiz sayısı 2020 Kasım döneminde geçen yılın aynı dönemine göre 303 bin kişi azalarak 4 milyon 5 bin kişi oldu. TÜİK açıkladığı dar tanımlı işsizlik oranı ve işsiz sayısı ile Covid-19'un istihdam üzerinde yarattığı tahribatı yansıtmıyor tersine saklıyor.

TÜİK VERİLERİ EGEMENLERİN MANİPÜLE ARACI

TÜİK'in Kasım 2020 dönemine ait sonuçlarında yer alan dar tanımlı (resmi) işsizlik oranı ve işsiz sayısı Covid-19 döneminde yaşanan istihdam ve iş kaybını yansıtmayan ve tamamen TÜİK'in işsizlik hesaplama tekniğinin manipülasyonundan kaynaklanan bir sonuçtur. TÜİK, sadece araştırmanın yapıldığı referans haftasından geriye doğru 4 hafta içinde iş arayanları işsiz sayıyor. Oysa Covid-19 döneminde işten çıkarma yerine yaygın olarak kısa çalışma ödeneği ve ücretsiz izin ödeneği uygulanması nedeniyle milyonlarca işçi çalışmadığı halde istihdamda gözükmemektedir.

TÜİK'in yöntemine göre, kısa çalışma ödeneği ve ücretsiz izin ödeneği alan işçiler iş aramadıkları için işsiz sayılmıyor. İŞKUR'a göre bugüne ka-

dar yaklaşık 3,6 milyon işçi kısa çalışma ödeneği ve 2 milyon 217 bin işçi de ücretsiz izin ödeneği (nakdi ücret desteği) aldı. Ancak TÜİK bu işçileri istihdamda kabul ediyor.

Öte yandan kısa çalışma ödeneği alamayan, kayıt dışı veya kendi hesabına çalışıp işsiz kalanların önemli bir bölümü ise Covid-19 nedeniyle iş arama eğiliminde olmadığından işgücü piyasası dışına çıktılar. TÜİK onları da dar tanımlı işsizler içinde saymıyor. TÜİK

kendi verilerinin ayrıntılarında yer alan geniş işçilere ilişkin veri açıklamıyor, geniş tanımlı işsizlik hesaplaması yapmıyor.

Araştırmadaki diğer bir gerçek ise; genç kadınların salgın döneminden en olumsuz etkilenen kesimlerden biri olduğudur. Genç kadınlarda Kasım-2020 döneminde geniş tanımlı işsizlik oranı yüzde 49,8'e yükseldi. Bir önceki yıl aynı dönemde bu oran yüzde 40,2 seviyesindeydi. Bu da demek oluyor ki her iki genç kadından

biri işsiz.

TÜİK'in rakamlarına baktığınızda veriden çok asıl amaç "Pandemi koşullarında bile işsizlik azalıyor" gibi algı yaratmaktır. Yoksul semtlerin, işçilerin, asgari ücretle ve açlık sınırı altında çalışan milyonların yaşamlarına baktığınızda TÜİK'in bu niyeti net olarak okunabilir. Kaldı ki enflasyonda olduğu gibi işsizlik verilerinin de günlük yaşamdaki gerçeklerle uzaktan yakından ilgisi yok!

Yine araştırmalara göre Ocak ayında işverenlerin İŞKUR'dan işçi talebinin yanı sıra işsizlerin iş başvurusu da azaldı. Salgın ve krizin etkisi nedeniyle ekonomi yeni iş yaratamıyor, istihdam azalıyor, işletmeler kapanıyor veya üretime ara veriyor.

İŞKUR'a kayıtlı işsiz sayısı geçen yılın Ocak ayında 3 milyon 613 bin 786 kişiyken bu yıl yüzde 19,3 azalarak 2 milyon 916 bin 783'e geriledi. 2019 yılında kayıtlı işsiz sayısı 4 milyona kadar çıkmıştı. Peki, azalan işsizlik mi

yoksa artan umutsuzluk mu? Görünen o ki İŞKUR'da da iş kalmadı dolayısıyla iş bulma umudu da...

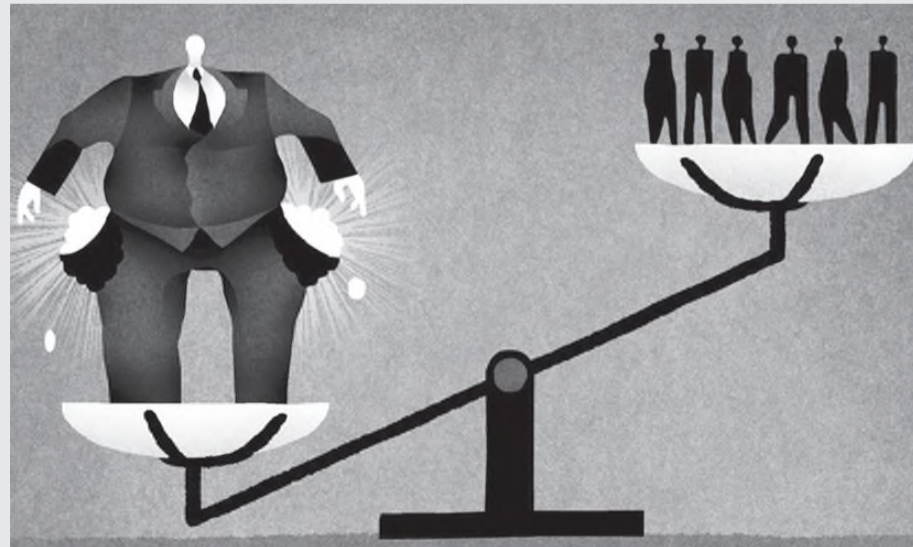
Örneğin Arjantin gibi ülkelerdeki deneyimler maalesef bizim ülkede gelişmiyor. İşsizliğin bir sınıfsal süreç olduğu ve emek yaşamında sık sık karşı karşıya gelecekleri gerçeğinden kaçınıyorlar. Tabii bu durumun niçin ve nedenleri belli ki detaylı bir araştırma ihtiyaç duyuyor. Ama o nedenler içinde az gelişmiş ülkelerin özellikle feodal kültürü taşıyan toplumların bakımında sosyo-kültürel değer yargılarının olduğunu ve "işsiz" unvanını kimse-nin taşımak istememesinden kaynaklandığı gözle görülebilir bir açıklıktır. Şöyle ki bir işçi havzasında yapılan bir anket çalışmasında genç işçilerin kendisini "işçi" olarak tanımlamadıklarını ve "işçileşmeyi" mutlaka bir gün bitecek bir süreç olarak tanımladıklarını görülüyor. Yani o kendini bir "son ütücü" olarak değil, birkaç makinalı iş yerini ya da kendi tekstil atölyesini açmayı tasarlayan/veya bir şekilde devlete, kadrolu bir işe kapak atmaya deneyen biri olarak görüyor. İşçi tanımının kendisi bile emekçilere (özellikle genç emekçilere) uzakken "işsiz" tanımlamasının nasıl sahipleneceğini kestirmek şimdilik açık bir reçeteye sahip değil gibi duruyor.

Bu noktada bize düşen görev ise işçi sınıfının, bir sınıf olarak örgütlenmesini sağlamak, bu yönde çalışmalarımızı hızlandırmak olmalıdır. Ancak sınıf bilinci, ortaklık duygusu güçlendiği zaman yoksulların öfkesi devrime yönelebilir.

Yoksulları İntihara Sürükleyen Emperyalist-Kapitalist Sistemdir!

Egemenler aya gitme tartışmaları yürütürken halk işsizlik, yoksulluk, açlıkla terbiye edilmeye çalışılıyor. Pandemi koşullarında zenginler kârlarına kâr katarken, işçiler çalışmaya, sömürülmeye, iş cinayetlerinde, yoksulluk intiharlarında öldürülmeye devam ediyor. Bir kuru ekmeğe muhtaç kalan insanlar açlık ve yoksulluk nedeniyle hiçbir çıkış bulamadığı için yaşamına son vermeyi çözüm olarak görüyor.

Bu intiharların en çarpıcısı İstanbul Zeytinburnu'nda yaşandı. Geçim sıkıntısı çeken Elvan ve Enver Demir çifti, 1,5 yaşında olan çocuklarını, Elvan Demir'in ablasına bırakarak intihar etti.

Yine son bir hafta içinde Kocaeli'de 5 genç yoksulluk nedeniyle intihar etti. Ünal Çetinkaya isimli genç Adı-

yaman'dan çalışmak için gittiği Kocaeli'de maddi sıkıntılar nedeniyle çalıştığı inşaattan atlayarak intihar etti.

7 Şubat'ta da Isparta'da yaşayan İranlı mülteci Bardia Gharibi ev kirasını ödeyemediği için intihar etti. Gharibi işsizdi ve evsiz kaldığı için parkta yaşıyordu.

İSİG verilerine göre son 8 yılda en az 506 işçi yoksulluk, ağır çalışma koşulları ve işsizlik nedeniyle intihar etti. Ancak burjuva feodal sistem ve onun iktidardaki temsilcileri bu intiharları bireysel bir çaresizlik ve bunalım olarak gösterdi. "Ölenlerin psikolojik sorunları olduğu" yalanını ortaya atarak yoksulluğun yarattığı bunalımı gizlemeye çalıştı.

Bir DDSB'li

Avcılar Belediye İşçisi: 'Sınıf Bilincini Kazanmamız Lazım'

Avcılar Belediyesi Park Bahçe Müdürlüğü işçisi Ali Polat ile belediye işçilerinin yaşadıkları problemlere, sendikal mücadeleye ve direnişe dair söyleşide bulunduk. Polat, Avcılar Belediyesi'nde ortaya koydukları direniş sayesinde çalışma koşullarında düzeltmeler yapılsa da bugün belediyenin bir işveren gibi sürekli haklarına yönelik baskı uyguladığını belirtti.

'VE BUNU BAŞARDIK BİZ'

Ben 2015'te Avcılar Belediyesi'nde temizlik alanında işbaşı yaptım. 2-3 ay çalıştım ve o dönem maaşlar sürekli sarkmaya başladı, iki ayda bir, üç ayda bir ödenir duruma geldi maaşlar. Çevremizdeki dostlarımızdan borç alamaz duruma geldik o dönem. Çalışma koşulları, amirlerin baskıları... Bunlar bizi örgütlenmeye itti. Bir arayış içerisine girdik, "ne yapalım?" dedik ve sendikaya üye olduk. Biz örgütlenirken birbirimizi hiç tanıyamıyorduk. Aynı bölgede çalışıyorduk, Avcılar'da. Ama birbirimizi tanımadan telefonlarla üyelik yaptık. Belediye bizim sendikaya üye olduğumuzu öğrenince 29/2'den işimize son verdi. Bakanlığın iş yasasında bu maddeye bizim hakkımızda birçok olumsuz şey sığdırabiliyorlar. Bu süreç bizi çadır kurarak direnmeye götürdü. O süreçte zorluklar yaşadık, CHP'ye oy veren arkadaşlardık ve bu yüzden direnişimiz nedeniyle çevremiz tarafından da dışlanmaya başladık. 'Sen partiye bunu nasıl yaparsın?' gibi tepkilerle karşılaştık, bunlara anlatmak da zordu. 7 ay çadırdaki kaldık, 'Böyle iyi mi oldu', 'Çalışsaydın en azından parayı alırdın' denildi. Ne yazık ki böyle durumlarla karşılaştık. Aynı zamanda

biz sendikal anlamda yetki almak için çoğunluğu sağlayamamıştık. Ve hem yetki almak için çalışırken hem de işe dönmek için mücadelemizi sürdürdük. Ve bunu başardık biz. Sürecimiz kazanımla sonuçlandı. İşten atılan arkadaşlar geri alındı, sendikal baskıların son bulması da vardı taleplerimiz arasında belediyede yetki alındı, müdürün, amirin karşısında işçinin el pençe durması ortadan kalktı, iş

rınızı zamanında ödüyorum' diyerek övünüyor. Halbuki normal olan bu. Şu anki yönetimin CHP'nin genel merkezinin de övünerek açıkladığı 3 bin 100 liralık neti var. Bu 3 bin 100 liranın içerisinde yol, yemek, sosyal haklar, şu an bunu hesaplarsan, bunları çıkarsan asgari ücretin altına düşüyoruz. Bu şekilde işçi çalıştırmaya hakları yok. Bunları söylediğimizde bize belediyenin durumunu anlatıyorlar,

eder 850 lira. 3 bin 200 liradan 850 lirayı çıkardığımızda asgari ücretin de altında... Maaş açısında sorun yaşıyoruz.

Şu anki belediye başkanı aynı zamanda işveren konumunda. İşverenliğini yapıyor ben ona kızmıyorum bunu böyle kavriyorum. O işveren olarak işverenliğini yapıyor fakat biz işçi olarak işçiliğimizi yapıyor muyuz? Sınıf bilincini kavramamız lazım, sınıf bilincini kazanırsak onlar bunu yapamaz. Bunu değiştireceğiz, değiştirmek de zorundayız.

saatleri kısaltıldı, örneğin bizim arkadaşlarımızın o dönemde elbisesini değiştirebileceği bir alan, oturup çay içebileceği bir lokali yoktu onlar yapıldı.

'BELEDİYE BAŞKANI MAAŞLARIMIZI ZAMANINDA YATIRDIĞI İÇİN ÖVÜNÜYOR'

Bu direniş Handan Toprak döneminde gerçekleşti daha sonra yönetim değişti. Bugün maaşlarımız zamanında yatıyor ama aldığımız ücret yetersiz. Belediye başkanı 'Bakın maaşla-

sanki belediyenin içerisinde bulunduğu durumu biz işçiler yapmışız. Madem hesap soracaksan git bir önceki yönetimden sor hesabını: 'Niye burayı böyle yaptınız?' diye.

'BELEDİYE BAŞKANI AYNI ZAMANDA İŞVEREN KONUMUNDA'

Benim konumumdaki işçiler 3 bin 200 ile 3 bin 300 arasında maaş alıyor. Bunun içinde 700 küsur lira yemek-yol var, eğitim yardımı var, yakacak yardımı var bunlar da 150 lira civarında,

Burada belediye, işveren sendikanın yetki alımından sonra kendi eliyle ikinci bir sendikayı buraya sokmaya çalıştı. Burada işçileri ayırtırmak için yaptılar bunu. Dediğim gibi işveren işverenliğini yapıyor, işçileri parçalayarak buradan kâr elde etmek istiyor. Bunun hesabını yapıyor. Biz de şunu yapmalıyız onun karşısında: Nasıl daha fazla hak alabiliriz diye mücadele etmeliyiz. Aylardır kırmızı et yemiyoruz. Biz bunu en azında ayda bir ya da iki kez evimize kırmızı et nasıl alırız bunun hesabını yapmalıyız. İşveren bunu yapıyor, seni bölerek parçalayarak, inanç yoluyla mezhep yoluyla bunu yapıyor. Bunların tamamını deniyor. İkinci sendikayı buraya sokmasının amacı da bu. Buranın birliğini az da olsa dağıtmak. Toplu iş sözleşmelerinde bizim elimizi düşürmek az da olsa zayıflatmak. İşverenin amacı bu. Toplu iş sözleşmesi sürecinde masaya ne kadar güçlü otursan o kadar hak alırsın. Bu gücü düşürmek adına bunu yapıyor. Bizim de bütün ayırtırmalara rağmen birlik olmamız, sendikal örgütlenemeye önem vermemiz gerekiyor.

Menemen Belediyesi'nde, Belediye-İş üyesi 660 işçiye işbaşı yaptırılmıyor

HABER MERKEZİ- Egemenlerin arasındaki siyasal çekişmelerin faturası işçilere kesiliyor. AKP'li Menemen Belediyesi'nde 660 işçiye işbaşı yaptırılmıyor.

CHP'den AKP'ye geçen Menemen Belediyesi önünde eylemler sürüyor. Geçtiğimiz günlerde AKP'ye geçen Menemene Belediyesi'nde 660 işçi

işbaşı yaptırılmamıştı. Konuyla ilgili belediye önüne yürüyüş düzenleyen Belediye-İş Sendikası, bir basın açıklaması yaptı.

Sendikanın açıklamasında şu ifadeler yer verildi:

"Hiçbir yasal dayanağı olmadan, 660 emekçiye iş vermiyorum, ücret ödemiyorum diyemezsiniz. Belediye emekçilerini işbaşı yaptırıp, ücretlerini ödemek yasal sorumluluğunuz. Belediye emekçilerine işlerini derhal geri verin. Ödenmeyen ücretlerini

ödeyin.

Hiçbir yasal dayanağı olmadan, 660 emekçiye iş vermiyorum, ücret ödemiyorum diyemezsiniz. Belediye emekçilerini işbaşı yaptırıp, ücretlerini ödemek yasal sorumluluğunuz. Belediye emekçilerine işlerini derhal geri verin. Ödenmeyen ücretlerini ödeyin.

Menemen Belediyesi emekçileri uğradıkları haksızlık ve hukuksuzluk karşısında duydukları öfkeye rağmen büyük bir olgunluk ve sabırla soru-

nun çözülmesini bekliyor.

Emekçilerin de sabrının bir sınırı var. Onların sabrını daha fazla zorlamayın.

Rüzgâr ekenin fırtına biçeceğini bilerek bu hukuksuzluğu, adaletsizliği elbirliği ile giderin. Aksi takdirde yaşanacak olumsuzlukların sorumlusu emekçiler değil, bu siyasi krizden beslenip, emekçileri açlığa, yoksulluğa mahkûm edenler olacaktır."

'Esas Olan Direnişin Meşruluğunu Yükselterek O Kivılcımı Büyütebilmektir'

Boğaziçi'ne kayyum rektör atanmasının ardından başlayan süreç hala devam ediyor. Bu süreçte, başta Boğaziçililerin iradesiyle bir karşı duruş gelişti daha sonra ise bu direniş birçok kesim tarafından sahiplenildi. Özellikle saldırıların, hedef göstermelerin ve tehditlerin ardından kayyum rektör atanan diğer üniversitelerden öğrenciler direnişe destek verdi. Öte yandan devlet ise demokratik talepleri için protestolara katılanlar karşı birçok gözaltı ve tutuklamaya imza attı... Bir de bunların yanında yeni silahlı olan 'ev hapsi'lerini yaygınlaştırdı. Marmara Üniversitesi öğrencisi Yunus Emre Karaca da ev hapsindeki gençlerden bir tanesi. Karaca'dan bize sürece dair gözlemlerini aktarmasını istedik.

YENİ DEMOKRASİ- Öncelikle şunu soralım; Boğaziçi'nden önce de birçok üniversiteye kayyum rektör atanmıştı. Sizce bu direnişin birçok kesim tarafından sahiplenilmesinin nedeni nedir?

YUNUS EMRE KARACA- Direnişin bu kadar yaygınlaşması ve farklı kesimlerce desteklenmesinin sebeplerinden bazıları elbette kayyumunun atandığı üniversitenin Boğaziçi Üniversitesi olması. Boğaziçi Üniversitesi'nin öznel koşullarının diğer üniversitelerden farklı olması

ve Melih Bulu'nun AKP'li olmasıdır. Ancak direnişin kitlesellik bakımından can suyunun bunlar olduğunu düşünmek yanlıştır.

'ESAS OLAN DİRENiŞİN MEŞRULUĞUNU YÜKSELTEREK O KIVILCIMI BÜYÜTEBİLMEKTİR'

Türkiye öğrenci hareketinin son yarım yüzyılda en geri pozisyonunda olduğu son dönemde tabii ki siyasi iktidar da bu durumun yaratıcısı olarak üniversiteleri kendi politikaları doğrultusunda biçimlendirme yolunda bir hayli yol kat etmişti. Ancak yakın geçmişte üniversitelerin bölünmesi, rektör seçimlerinin kaldırılması ve akademisyenlerin KHK'lar atılması gibi müdahalelerle yaşam alanlarına adeta acımasız saldırılar düzenlenen üniversiteliler, bu defa üniversitelerini savunmak adına çıkan bir kıvılcımın etrafını sarıp ateşi büyütmelerini bildiler. Esas olan çeşitli kurum, yandaş medya ve trollerin oluşturdukları provokasyonlara rağmen direnişin meşruluğunu yükselterek o kıvılcımı büyütebilmektir. Biz bunu şu ana kadar başarabilmiş durumdayız ve "Boğaziçi Direnişi"nin bu denli yaygınlaşmasının asıl sebebi kanaatimce ikinci anlattıklarımızdır.

YENİ DEMOKRASİ- Siyasi iktidar, Boğaziçilileri onları destekleyen

öğrencilerden, işçilerden ve toplumun diğer kesimlerinden ayırmak, mücadeleyi yalnızlaştırmak istedi mi? Bunu nasıl yaptı sizce?

KARACA- Siyasi iktidar hiçbirimizi şaşırtmayarak hemen eylemlerin başladığı günün akşamından Boğaziçili öğrencileri, dayanışma gösteren bütün kesimlerden ayırtmak amacıyla kontrolündeki birçok aracı harekete geçirdi. Sosyal medyada asılsız ve tutarsız iddiaları şafak operasyonları takip etti. Bu iki hamlenin yeterli olacağını düşünenler bu defa okkalı bir yanılığa düşmüşlerdi. Çünkü bayatlayan terör yaftası 19 yıldır AKP hükümetlerinden bıkmış bizleri birbirimizden ayırmaya yeterli değildi. Biz böyle bir provokasyon girişiminin olacağına emindik ancak yandaş medya, sosyal medya trolleri ve çeşitli devlet kurumları o kadar absürt hareket ediyorlar ki bu kadar etkisiz çalışıyor olmaları bizi baya şaşırtıyor halâ. Burada şunu da eklemek isterim; geldiğimiz noktada iktidar ortaklıklarında, kadrolarında 2016'dan sonraki yoğun boşalmanın yarattığı etki, çatlaklarının oluşturduğu problemler, iktidarın "rıza aygıtlarını" kullanmakta refleksif hareket etme yeteneğini neredeyse yitirmesine sebep olduğu diye düşünüyorum.

YENİ DEMOKRASİ- Uzun zamandır böylesi güçlü eylemler yapılmıyordu. Birçok insan yapılan eylemlerde polis tarafından darp edilerek gözaltına alındı, tutuklandı, 'adli kontrol' ve ev hapsi aldı. Siz de ev hapsindesiniz. Sizce ev hapsilerinin nedeni ne?

KARACA- Boğaziçi Direnişi irili ufaklı memleketin her yerine sıçradı. Yani bu direnişin meşruluğunu sağladığımızı gösterir. Siyasi iktidar ve yandaşları her ne kadar ekranlardan ve sosyal medyadan çeşitli kesimlerin gazını almak için taktiksel olarak çeşitli saldırılarda bulunsalarda onlar da gayet tabii bu durumun farkındalar. Bu sebeple az önce belirttiğim gibi ikna aygıtları bugünlerde pek de işlevli olmayan siyasi iktidar bir süredir salt kaba kuvveti ve tekelindeki yargıyı kullanıyor. Ancak böyle bir dönemde gelin bakalım iki yüzünüzü tutukluyorum da diyemiyorlar. Bence korona döneminde eve hapsolmanın kendisi kimse için çok büyük anlamlar teşkil etmemeye başladı. Siyasi iktidar da bu durumdan faydalanıp hem ev hapsi uygulamasını yaygınlaştırmak istiyor hem de direnişi bastırma yolunda çok fazla usulsüz tutuklamaya gidip kaç yaparken göz çıkarmak istemiyor. Çünkü ilk tutuklanan iki arkadaşımız Doğu ve Selo'dan sonra direniş bir hayli yayıldı. Tabii benimkisi biraz niyet okumak. Yoksa bence artık ortada ne kaç kaldı ne de göz...

YENİ DEMOKRASİ- Eklemek istediğiniz bir şey var mı?

KARACA- Bu doğrultuda son olarak şunları söylemek istiyorum ki, 19 yıllık AKP hükümetleri döneminde demokrasi denen şeyin helvası kavrulalı çok oldu. Artık nefes alacak yerimiz kalmadı. Ciğerimizde kalan son hava partikülleriyle daha fazla vaktimiz de kalmadı. Bugün değilse ne zaman diyerek ayağa kalkıp, antidemokratik bütün uygulamalara karşı mücadele etmenin vakti geldi artık!

Ev hapsinden herkese kucak dolu su sevgiler...

Partizan Dergisi'nin 94. Sayısı Çıktı!

HABER MERKEZİ- Partizan Dergisi'nin 94. sayısı çıktı. Felsefi tartışmalar ve polemik ağırlıklı yazılardan oluşan Partizan Dergisi'nin yeni sayısına Umut Yayımcılık büroları, Mephisto ve Ankara İlhan İlhan kitabevlerinden ulaşabilirsiniz.

Derginin sunu yazısı şu şekilde:

"Tüm dünyada pandeminin daha da hızlandığı ekonomik ve siyasi bunalım derinleşmeye devam ediyor. Bu bunalımı dünya çapında hegemonya mücadelesi ve her bir ülkenin kendi iç hâkimiyet süreci bakımından gözlemek mümkün. Bugün ağırlıklı egemen sınıflar cephesinden tartışılan gelişmelerin halkın içerisinde bulunduğu koşullar ve onlarca ülkede sokakları dolduran milyonlar ilişkisi ise genelde göz ardı edilen asıl ögeyi oluşturuyor. Gelişmelerin hâkim sınıflar penceresinden tartışılması, siyasi çözümlere dair çizgi ve önerilerin de yine hâkim sınıflarda yani sistem içerisinde aranması gibi bir yanlışa kapı aralıyor. Bu yanlışı, dünya çapındaki faşizm tartışmalarında, ABD seçimleri özelinde ise Biden destekçiliğinde rahatlıkla görülebiliyor. Ülkemizde de benzer bir biçimde, dümenin başındaki gerici kliklere karşı muhalefetteki gerici kliklerin desteklenmesi için birçok kanaldan işçi sınıfına, halka, demokratlara, devrimcilere ve ezilen Kürt ulusuna "öğüt" veriliyor.

Sistemin çelişkileri, ona asıl niteliğini kazandıran sınıfsal çelişkiler üzerine dayandırılmadığı içindir ki ortaya atılan birçok öneri sistem sınırlarını aşamıyor. Toplumsal çelişkilerde -açık ya da gizli bir biçimde- egemen sınıfların belli kesimlerine 'özne'

misyonu biçiliyor ve bununla bağlantılı olarak devrim ve iktidar sorununu içermeyen ideolojilerin gelişimi için özel bir çaba harcanıyor. Krizlerine paralel her geçen gün baskı mekanizmalarını yoğunlaştıran egemenlerin halka dönük ideolojik saldırılarının yoğunlaşması, kendi sınıf çıkarları bakımından anlaşılır bir durumdur. 'Anlaşılır olmayan' ise devrimci-demokratik birçok hareketin bu ideolojik saldırılarla uyumlu bir yönelime girmesidir. Doğaldır ki bu tablo,

komünistlere, örgütsel yetersizliklere rağmen devrimci iddia ve savaşı geliştirme; ideolojik mücadeleyi derinleştirme görevi yüklemektedir. Ve yine doğaldır ki komünistler, halk savaşındaki ısrarlarıyla faşist devletin yoğun saldırılarına maruz kalmakta ve ağır bedeller ödeyerek yol almaktadır.

Dergimizin yeni sayısını bu koşullar içerisinde hazırladık ve ideolojik tartışmaları daha da derinleştireceğine inandığımız felsefi konulara yer verdik. "Ancak Devrim Bilinciyle Yoğrulmuş Yürüyüş Engellenemez!" isimli başyazımızda en az konu edilen devrim olgusunu, savaşıma bilincindeki gerilikleri ve sağa kayan 'sol'u tartışa-

rak var olan koşulları tersine çevirme olanaklarını irdelemeye çalıştık.

"İki Çizgi Mücadelesi Üzerine Bir Tartışma" başlıklı yazımızda, Ferhat Ali'nin "Tarihsel Teorik Temelleriyle İki Çizgi Mücadelesi" adlı kitabına getirdiğimiz eleştiriler vesilesiyle komünist partilerin gelişim yasası olan iki çizgi mücadelesini teorik ve felsefi temelleriyle birlikte ortaya koymaya çalıştık. Bunu yaparken Marksizm-Leninizm ve özellikle Maoizmin konuya dair teorisine paralel; "birin ikiye

diyalektiğin kategorileri bağlamında Mao'nun yanlışıyla ortaya koyduğu "yadsımanın yadsınması"na dayalı felsefi teorilerin; Maoizmin, Marksist-Leninist felsefeye katkılarını nasıl silikleştirdiğini ve onu "ikinin birleşip bir olması" tezine indirgediğini ortaya koyduk. Felsefi içerikli bu yazılarımızın ideolojik bir mücadelenin parçası olduğunu ve esasta komünist çizgiye; onun gerçekleştirilmesine odaklandığını vurgulamalıyız. Bu bakımdan hem teorik düzlemde hem de siyasi düzlemde önemli tartışmalara kapı aralayacağını umuyoruz.

Son olarak "Revizyonizmin İbrahim'le Bitmeyen Sınavı" başlıklı yazımızda, birçok politik hareket ve kişi nezdinde özellikle Mayıs 2020'de yoğunlaştırılan "Kaypak-kaya tartışmaları"na yer verdik. İbrahim Kaypakaya, temsil ettiği çizgi ve kurucusu olduğu komünist hareket özgülünde birçok yazı ve görüş ortaya konmuş olmakla birlikte, biz Ş. Atakan'ın 6 Mayıs 2020'de yayımlanan "Hayaller ve Gerçekler" başlıklı yazısına cevap vermeyi yeterli gördük. İbrahim savunusu adı altında tam da İbrahim'i, MLM'yi ve komünist hareketi hedef alan argümanları çürütürken İbrahim kavrayışımızı geliştirmeye, onu bütünlüklü bir biçimde kavramaya ise özel önem gösterdik.

Dergimizin bu sayısı polemik ağırlıklı yazılardan oluşmaktadır. Bunun Marksizm-Leninizm-Maoizmin ruhuna ve dönemin sorunlarına uygun olduğunu düşünüyoruz. Ele alınan konuların araştırma-inceleme çabasına ve verimli tartışmalara vesile olmasını umuyor, bir sonraki sayımızda buluşmak umuduyla iyi okumalar diliyoruz."

"bir garip kokuydu, onun kokusuydu"

dayanamadım, eli titrekti ama

yedim yedim kalbim çatladı

sevdam o dağ çiçeğinde kaldı"

Resmiye (GÜLTEKİN) ananın vefat ettiğini öğrenmiş bulunuyoruz. Partizanların "Laz Ana" olarak bildiği Resmiye ana, 80 yıllık ömründe 1980'lerden başlayıp son nefesini verene kadar evladını, daha sonra

evlatlarını ve onların düşünceleri sahiplenen direngen bir yaşam sürdürdü. "Önce çocuklarımızı savunuyorduk şimdi onların düşüncelerini" diyerek 45 yıl boyunca işkencehanelerin önünde, zindan kapılarında faşizmin devrimcilere yönelik saldırıları karşısında tutsak anası olarak mücadele yürüttü. Kah polisle, savcıyla kavga ederek, kah hapishane katliamlarında ringlerin önüne kendini atarak kendi deyimiyle "bir davanın bedeli olarak" 45 yıl bo-

yunca acıya, çileye, zulme, hasrete, zorluklara karşı mücadele yürüttü.

O tüm Partizanları evladı gibi gördü, sahiplendi, kucakladı, kapısını ve gönlünü açtı. Büyük bir hasret çekerek ama kendini şanslı sayarak 80 yaşında dünyaya gözlerini kapadı.

Tüm yakınlarının, sevdiklerinin ve Partizan ailesinin acısı büyüktür. Anısına saygıyla, özlemle yad edeceğiz.

Boğaziçi ve 4 Şubat Eylemleri Düzleminde Ev Hapsi Uygulaması ve Adli Kontrol Kararları

Devletin son dönemde yaygınlaştırdığı ev hapislerine ilişkin konuşan Özgür Hukukçular Derneği'nden Feramerz Baran Albayrak, halkın protesto yürüyüşü hakkının yasada tanımlı olmasına rağmen bunun sınırlayıcı hükümler nedeniyle uygulanmadığına dikkat çekti. Baran Albayrak, Anayasa'nın Toplantı ve Gösteri Yürüyüşü Düzenleme Hakkı başlıklı 34'üncü maddesini hatırlatarak: 'Herkes, önceden izin almadan, silahlı ve silahsız toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenleme hakkına sahiptir' Toplantı ve gösteri yürüyüşü hakkı ancak, 'millî güvenlik', 'kamu düzeni', 'suç işlenmesinin önlenmesi', genel sağlığın ve genel ahlâkın veya başkalarının hak ve özgürlüklerinin korunması amacıyla ve kanunla sınırlanabilir. Toplanma ve örgütlenme özgürlüğü' şeklindeki kalıp, İnsan Hakları Avrupa Sözleşmesi'nin (İHAS) 11'inci maddesinden doğmuştur. Bu madde, bünyesinde 'barışçıl toplantı hakkı' ve 'örgütlenme özgürlüğü hakkı' olmak üzere iki farklı hakkı barındırmaktadır. Bu özgürlükler aslında ifade özgürlüğünün toplu, örgütlü ya da kamusal alana itham edilen biçimleridir" dedi.

yen toplantı gösteri ve yürüyüşleri idari kararlarla yasaklamakta ve yaertelemektedir" ifadelerini kullandı.

Baran Albayrak, Boğaziçi Üniversitesi'ne Cumhurbaşkanı tarafından kayyum rektör atanmasına karşı demokratik üniversite gençliğinin, siyasi parti ve örgütlerin, aydınların demokratik taleplerini, itirazlarını ve eleştirilerini ortaya koyduklarını vurgulayarak, "Ne var ki bu protestolar zaten antidemokratik uygulamaları toplum tarafından kanıksanmış hü-

bu antidemokratik iradesi, bir kolluk mensubunun diline ve ruhuna yansıyan 'Aşağı bak' sözleriyle simgeselleştir" dedi.

Bu saldırıların kolluk ve hükümetle sınırlı kalmadığını hatırlatan Baran Albayrak, "Savcılık önce sözlü gözaltı talimatı vermiş, sonrasında bu gözaltı kararlarını deliller toplanmasına rağmen hukuka aykırı olarak uzatmıştır. Savcılık ifadesine başvurulana sadece İstanbul'da bilinen 288 gözaltı yapılmıştır" dedi.

adil yargılanma hakları ihlal edilerek dosya üzerinden karara bağlanmıştır" ifadelerini kullandı.

'DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE GENÇLİĞİNE İBRET-İ ALEM OLSUN CEZASI'

"11 tutuklama kararının amacı, siyasi olarak mobilize olağan ve tepkisini ifade özgürlüğünün sınırını aşmadan ve barışçıl bir şekilde ifade eden demokratik üniversite gençliğine tabiri caiz ise ibret-i alem olsun diye verilmiştir" diyen Baran Albayrak, gençlerin burjuva medya tarafından hedef alındığına da değindi.

Son olarak ev hapislerinin hukuki literatürdeki karşılığı olan "Konutu Terk Etmeme Kararı"na değinen Baran Albayrak, "Kişiyi hürriyetinden yoksun bırakan, çalışma ve eğitim hürriyetini elinden alan, ifade özgürlüğü ve diğer anayasal haklarını kullanma imkanını elinden alan bir adli kontrol hükmüdür" dedi. "Ev hapsi adli kontrol hükmü kararı verilmiş çoğu öğrenci okumak için çalışmak zorunda öğrencilerdir. Konutu terk etmeme kararı bu öğrencilerin kişi özgürlüğü ve güvenliğini ihlal ettiği gibi geçici olarak öğrencileri siyasal ve

2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'nun, düzenlendiği günden bu yana özgürlüğü sınırlandırma, otoriter öğeleri bünyesinde toplama niyetiyle hazırlanmış bir kanun görünümünde olduğunu belirten Baran Albayrak, "2001 yılında, Anayasa'nın 34'üncü maddesindeki sınırlandırıcı hükümler, metinden çıkarılmasına karşın bu ayıklama, 2911 sayılı kanuna yansıtılmamış; buna rağmen Anayasa'nın gerisinde kalan 2911 sayılı kanunun mevcut haline muhalefet 'suç' olmaya devam etmiştir. Bu kanunun anayasa göre anakronik ve aykırı hükümlerinin, Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu (PVSK), Terörle Mücadele Kanunu (TMK), Siyasi Partiler Kanunu (SPK) ile sair mevzuatta yer alan diğer problemli hükümlerle ve otoriter kamu gücü pratikleriyle buluşması, hakkın kullanımına ilişkin sorunların büyümesine neden olmuştur. Kamu gücü bu kanunun lafzını anayasaya aykırı olarak kötüye kullanmakta, hoşuna gitme-

kümet tarafından göz ardı edilmiştir. Bunun neticesinde, demokratik üniversite gençliğinin öncülüğünde kayyum rektör uygulamasını protesto etmek ve demokratik bir üniversite inşa etmek amacıyla ifade özgürlüğü toplu bir biçimde ifade edilmeye başlanmış, forumlar, söyleşiler, paneller yapılmış, toplantı ve gösteri yürüyüşleri düzenlenmiştir. Hükümet 2911 sayılı kanunun lafzını kötüye kullanarak ve anayasal ifade ve toplantı gösteri yürüyüş özgürlüklerini kısıtlamıştır. Hükümet, demokratik toplumun gerekliliklerini ortadan kaldırmak amacıyla; demokratik üniversite gençliği, siyasi partiler, demokratik kitle örgütlerinin düzenlediği bütün toplantı ve gösteri yürüyüşlerini yasaklayıp, orantısız müdahale etmiş bu gösteri ve yürüyüşlere katılan neredeyse herkesi darp ederek, ters kelepçeyle gözaltına almış, toplantı ve gösteri yürüyüşlerini bu şekilde engellemeye çalışmıştır. Hükümetin

'KOPYALA YAPIŞTIR NİTELİĞİNDEKİ POLİS FEZLEKELERİ'

Baran Albayrak, 2911'e md.32/1 Toplantı Gösteri Yürüyüşü Kanunu'na muhalefet etmek, TCK Md.265/1 Görevi Yaptırmamak için direnmek, TCK 109/1 Kişiyi Hürriyetinden Yoksun Bırakmak, TCK Md. 152 Mala Zarar Verme, TMK Md. 7/2 Terör Örgütüne Üye olmak, TCK Md. 216 Md. Halkı Kin ve Düşmanlığa Tahrik Etmek içerikli polis fezlekelerinin "kopyala yapıştır" niteliğinde olduğunu hatırlatarak "Savcılık tarafından tutuklamaya yönelik sevklerinde hakkında sulh ceza hakimliği kararıyla, 11 kişi hakkında tutuklama kararı verilmiş 29 kişi hakkında "konutu terk etmeme" kararı (ev hapsi), 111 kişi hakkında da diğer adli kontrollere hükmedilmiştir. Savcılık tarafından talep edilmiş 29 kişi hakkında konutu terk etmeme niteliğindeki adli kontrol talepleri, müvekkiller Sulh Ceza Hakimliği Sorgusuna çıkarılmadan savunma hakları,

sosyal bir ölü haline getirmektedir. Bu kararların müvekkil öğrenciler Sulh Ceza Hakimliği sorgusuna çıkarılmadan savunma hakları, adil yargılanma hakları ihlal edilerek dosya üzerinden karara bağlanması kişi hürriyeti ve güvenliği hakkının ihlali niteliğindedir. Konutu terk etmeme tedbiri bakımından meşru bir amacın bulunup bulunmadığının veya bu tedbirin ölçülü olup olmadığının incelenmesine gerek görülmeden, kuvvetli suç şüphesinin varlığı ve deliller duruşmada tartışılmadan konutu terk etmeme şeklinde adli kontrol tedbiri kararı verilmesi AYM'nin Esra Özkan Özakça* kararında da ifade edildiği üzere kişi hürriyeti ve güvenliği hakkının ihlali niteliğindedir" dedi.

*2016 yılında KHK ile işinden ihraç edilen Esra Özkan Özakça hakkında verilen ev hapsi kararını AYM'ye taşımıştı ve bu "tedbirin" hukuka aykırı olduğu AYM tarafından kabul edilmişti.

Uygur Meselesi ve Hakim Sınıfların Sessizliği

Çin devletinin Sincar-Uygur Özerk bölgesinde (Doğu Türkistan) yaşayan Uygur Türklerine karşı uyguladığı baskı ve asimilasyon politikası yeniden dünya gündeminde yer almaya başlamıştır. Özellikle sertleşen emperyalist dalaşın bir parçası olarak ABD ve AB'li emperyalistler Uygur meselesini sürekli gündemde tutmakta, Çin'e karşı her gün yeni bir suçlama getirerek baskısını artırmaktadır. Ülkemizde ise bu mesele daha çok AKP-MHP ortaklığının Çin'in Uygur politikalarına ses çıkaramaması ile gündemdedir. Burjuva muhalefet, iktidarın bu sessizliğini sert bir şekilde eleştirmekte, AKP-MHP'yi "Uygurlar'ı satmakla" suçlamaktadır. Perinçek ve avaneleri ise Çin'in Uygurlara karşı baskı ve asimilasyon politikası uyguladığını reddetmekte, bu iddiaları savunanları ABD uşaklığı ile suçlamaktadır. Egemenler kendi aralarındaki dalaşa Uygur meselesini her geçen gün daha çok meze etmektedir.

Öncelikle altını çizmek gerekir ki ABD ve AB'li emperyalistlerin Uygur meselesine duyarlıymış gibi davranmaları sahtekârcıdır. ABD ve AB kendi içlerinde göçmenlere, siyahilere her türlü zulmü yaparken, uşaklarının katliamlarına ses çıkarmazken, kendi rakipleri söz konusu suçları işlediğinde hemen üzerine atlamaktadır. Uygur Türklerinin uğradığı hak gaspları bu emperyalistlerin umurunda değildir. ABD ve AB'nin Uygur meselesini gündemde tutmaları ve Çin'e yüklenmeleri, bu devletle girdikleri hegemonya mücadelesi ile bağlantılıdır. Özellikle ABD baş rakibi olarak gördüğü Çin'in ekonomik, siyasi ve askeri gelişimini önlemek adına baskılarını çeşitli araçları (ticaret savaşları, Çin'i askeri olarak çevrelemek vb.) devreye koyarak gündemden güne artırmaktadır. Son dönemlerde de Uygur meselesini sürekli gündemde tutarak Çin'in iç çelişkilerini kaşımak, mümkünse bu ülkeyi parçalamak istemektedir.

Ancak ABD ve AB'nin bu emeller içinde bulunmaları zaman zaman bu meseleye ilişkin abartılı ve yalan haberler yaymaları, Çin'in Uygur Türklerine karşı baskı ve asimilasyon politikası uyguladığı, bu halka zulmettiği ger-

çeğini değiştirmez. Emperyalizmin ABD'den ibaret gösteren kimi çevreler, ABD ve AB'nin bu emellerinden hareketle Çin'i aklamaya çalışmaktadır. Ancak bu çevreler görmek istemeseler de bugün Çin emperyalist bir devlettir. Mao'nun ölümünün ardından Deng Siao Ping önderliğinde iktidarı gasbeden kapitalist yolcular, sosyalist kazanımları adım adım tasfiye etmiş ve Çin'i emperyalist bir devlet haline getiren süreci başlatmışlardır. Kapitalist yolcuların iktidarı gasbetmesinin ardından Çin devleti, tüm halk kesimlerine olduğu gibi azınlıkların, farklı milliyetlerin kazanımlarına da saldırmış devrimin özgürleştirmiş olduğu bu kesimleri yeniden tahakküm altına almıştır. Yani Çin milliyetçiliği devlet politikası haline gelmiş, başta Uygur Türkleri olmak üzere farklı milliyetlere mensup azınlıklar asimile edilerek Çinileştirilmek istenmiştir.

Çin devleti, emperyalist karakteri daha belirgin hâle geldikçe ve yayılmacı politikalara hız verdikçe içte ve dışta daha saldırgan hâle gelmektedir. Ülke içinde, ABD ve AB'li emperyalistlerle girişmiş olduğu rekabette kendisini zayıf düşürebilecek rakiplerinin kendisine karşı kullanabileceği en ufak bir sorun dahi yaşamak istememektedir. Bugün Çin, ABD'nin Uygur meselesini kaşıyıp Doğu Türkistan'ı kendisinden koparmaya çalıştığını düşünerek bölünme fobileri yaşamaktadır. Bu sebeple de Uygurlar üzerindeki baskı ve asimilasyon politikalarına hız vermekte, bölgede "bağımsızlık" düşüncesinin gelişimini önlemeye çalışmaktadır. Doğu Türkistan, Çin'in Orta Asya'ya açılan kapısıdır. Dahası bu bölge zengin maden kaynaklarına ve pamuk yetiştiriciliği açısından çok verimli topraklara sahiptir. Çin kendisi açısından bu denli stratejik öneme sahip olan bir bölge-

yi kaybetmemek adına elinden gelen her şeyi yapacaktır, yapmaktadır.

Öte yandan daha önceleri Uygur meselesi her gündeme geldiğinde Çin'i "sert" bir şekilde eleştiren TC devletinin bugün sessizliğe bürünmüş olması dikkat çekicidir. Esasında Uygurların maruz kaldığı zulüm Türk hakim sınıflarının hiçbir zaman umurunda dahi olmamıştır. Ancak daha önceleri, sırf içeride milliyetçiliği pompalamak ve ABD-AB'den "aferin" alabilmek adına Uygur meselesinin gündeme geldiği dönemlerde Çin sadece söylem düzeyinde de olsa eleştirilebilmiştir.

Daha evveleri Çin'i soykırımcılıkla suçlayan Bahçeli ve Erdoğan'ın bugün ağzını dahi açmamasının nedeni Çin ile geliştirilen ilişkilidir. Özellikle 2016 yılındaki darbe girişiminin ardından Türk hakim sınıfları ABD ve AB ile gerilim yaşadıkça Rusya ve Çin'e yaklaşmış, bu emperyalistlere taviz üstüne taviz vermişler, Çin'e özellikle ekonomik alanda ciddi oranda bağımlı hâle gelmişlerdir. Hatta Rusya ve Çin'le arayı iyi tutmak adına AKP-MHP bloğu içeride Pekin ve Moskova uşağı Perinçek ile ittifak yapmışlardır. Çin ile geliştirilen bağımlılık ilişkileri AKP-MHP'nin bugün Uygur meselesinde bu devlette en hafif bir eleştiri yapabilmesine dahi imkân vermemektedir. Eleştiri bir yana Çin'in gönlünü hoş tutmak için Uygurların Türkiye'deki faaliyetleri kısıtlanmakta, Uygurların Çin'e iadesinin önünü açan anlaşmalar imzalanmaktadır. Çin ve Rusya'yla geliştirilen ilişkilerden rahatsız olan ABD ve AB ile arayı düzeltmeyi isteyen muhalefet ise Uygur meselesindeki sessizlik üzerinden hükümeti eleştirmekte, onu Çin'e karşı ABD ve AB'nin yanında tavır almaya zorlamaktadır.

Nihayetinde egemenler ne eylerse eylesin, hangi hesaplara sahip olursa olsunlar, devrimcilerin görevi her zaman için ezilenlerin yanında konumlanmak, onlara destek olmaktır. Uygur meselesinde de Çin devletinin işlediği suçlara sessiz kalmamak ama ABD ve AB'li emperyalistlerin emellerini teşhir etmek, TC devletinin sessizliğinin nedenlerini de halka anlatarak ezilen Uygur halkının yanında olmak gerekir.

Bir Yeni Demokrasi Okuru

2300 belediye işçisi greve çıktı

HABER MERKEZİ- İstanbul'da Kadıköy Belediyesi ile DİSK'e bağlı Türkiye Genel Hizmetler İşçileri Sendikası (Genel İş) Anadolu Yakası 1 No'lu Şubesi arasındaki Toplu İş Sözleşmeleri (TİS) tıkanmasının ardından 5 Şubat'ta Kadıköy Belediyesi kapısına grev kararını asan işçiler, 16 Şubat'ta greve çıkacaklarını ilan etmişti.

Genel-İş ile işveren arasında 8 ay boyunca 81 maddelik sözleşmeden, idari ve sosyal konuları içeren 62 maddeyi geçirdi. Ancak ekonomi maddelerini içeren 19 madde askıda kalmıştı.

Görüşmenin sonucunda belediye ve sendikanın anlaşamaması üzerine 2 bin 300 işçi greve çıktı. Grev kararını açıklayan Genel İş Anadolu Yakası 1 No'lu Şube Genel Başkanı Ahmet Arıkan, "Bu saatten sonra mücadelemizi sokakta sürdüreceğiz. Biz alanı da tutacağız masayı da tutacağız. Bu haklarımızı alana kadar mücadelemiz sürecektir" dedi. Grev, "Bu daha başlangıç mücadeleye devam" sloganları ile başladı. Dün gece yarısı itibariyle Kadıköy Belediyesi'ne bağlı iş yerlerinin tamamına grev pankartı asıldı.

Sorunlarının tek başına ekonomik talepler olmadığını belirten işçiler, Hasanpaşa'da kullandıkları kulübede belediyenin suyunu dahi kullanmadıklarını belirtti. Kendi kurdukları sistemle depolardan su çektiklerini söyleyen işçilerden Dış Temizlik Baş Temsilcisi Mehmet Baştaş, depoları göstererek, "İşte halimiz budur. Bu durumların ortadan kalkması için mücadele ediyoruz" diyerek belediyeye olan tepkisini dile getirdi.

Baştaş, "Bu maddeler iş olanaklarını ve iş koşullarını düzenleyecek, karşı taraflı uyumlu maddelerdir. Sosyal belediyecilik, halka hizmet etmektir. Bu çerçevede baktığımız zaman bizler de halkın bir parçasıyız, halka hizmet götürülen insanlarız ve tabii ki halka hizmet eden insanların eve ekmek götürme hakları var" dedi.

İşçi tarafının bu hamlesine karşı CHP'li belediyelerin TİS görüşmelerini gerçekleştiren Sosyal Demokrat Kamu İşverenler Sendikası (SODEMSEN) karşı adım olarak tüm belediyelerdeki sözleşmeleri askıya aldı.

ÇEVRE SORUNU ÜZERİNE...

Çevre Mücadelesine Katılmak Devrimci Sorumluluktur! -II

Reformist akım, kapitalist sistemin içten dönüştürülebileceğini savunmaktadır. Ekoloji ile toplumsal gereksinimin kaçınılmaz sonucu olan devrimlerin bağı kuramakta, dolayısıyla gemisini egemen sınıflarla uzlaşma arayışına demirlemektedir. Bu tür hareketlerin handikabı budur. Demokratik nitelikleri burjuva görüşle sınırlandırmıştır. Kapitalizm eleştirisine rağmen, özel mülkiyetin kaldırılmasının zorunluluğunu görmez. Mülkiyetle ilişkileri küçük burjuva reformist hareketlerin ideolojik tıkanıklığının nedenidir.

EKOLOJİK SORUNA BAKIŞ AÇILARI

Ekoloji hakkındaki tartışmalara ve ekolojik hareketlere öncülük eden belli başlı akımlar bulunmaktadır. Anarşist bakış açısının, kapitalist sistemi sonuçları itibarıyla eleştirmekle beraber, kapitalist sistem analizi tek taraflıdır. Kapitalizmi, toplumsal gelişimin zorunlu bir evresi olarak değil, insan tasarımlarıyla, bir grup insana tercih edilmiş olarak görmektedir. Ekolojik tahribat üretim tarzında aranmak yerine, insanın üretici faaliyetinde aranmaktadır. Bu nedenle uygarlık karşıtı savunu içerisindedirler. İndirgemeci tarih anlayışları nedeniyle doğa ve toplum yasalarını hiçe sayıp romantik 'ilkel yaşam projeleri'ni ekolojik sorunların çözümü olarak sunmaktalar. MLM'nin üretici güçlere dikkat çekmesini ve ilerlemeye katkısı bakımından kapitalizmi "olumlamasını" kâr hırsıyla eşitlerler! Marksizmin toplumların ilerleyişini kavrama ve savunma biçimi onların ideolojik saldırılarının merkezidir. MLM'nin sınıfsız toplum yolunda devleti sönmülendirme anlayışı/proletarya diktatörlüğü süreci ideolojik saldırıların bir başka özel hedefidir. Avrupa'da, kapitalist devletlerin zimni kabulüyle işgal ettikleri köylerdeki ekolojik yaşamı örnek alarak sunmaktalar. Kapitalist devleti hedeflemeden, sistem içinde sistem karşıtı çözümler bulduğunu iddia eden görüş, küçük burjuva hayalciliğinin tezahürüdür. Devletin olmamasını isteyen; ama ona dokunmayan görüşün ütopyasını hayal etmeye çalışalım. Devletin bir an için olmadığını düşleyelim. Böylesi bir düşünceyle 7,5 milyar insanın ilkel yaşadığını ve toplumsal üretimin yerini bireysel üretime bıraktığını, tarihsel deneyimin bir tarafa bırakıldığını düşleyelim. 7,5 milyar insan hayatta kalmak için doğada avcılık yaparsa yaban hayatı kısa sürede yok olacaktır! Ya da herkesin bireysel üretim içinde oldu-

ğunu düşünürsek herkes üretim aracı kullanacak, istikrarsız doğa olaylarına karşı kişisel stok gelişecek, üretimin ve doğa koşullarının dengesizliği kaynak plansızlığını, israfını doğuracaktır. Doğaya dönüşün romantikliği, doğal koşullar hayal edilince dahi, ütopyadan çok distopyaya benzemektedir. Bilimsel temellerden uzak, hayalci öneriler doğa ve insan için çözümden öte ayakbağı olabilmektedir. Anarşist fikirler, ilkel komünal döneme abartılı misyonlar biçmektedir. Romantik düşler, ilkel komünal dönemin neden terk edildiğini açıklayamamaktadır. İlkel dönemin komün yaşamını doğa koşulları belirlerken insanın kendi yaşamını doğanın akışından kurtarmaya çalışması bu dönemin aşılmasını zorunlu kılmıştır. Mülkiyetin olmayışı doğa bilgisinin yokluğundan, doğaya karşı cahillikten ötürüdür. Doğanın bilgisinin edim süreci özel mülkiyeti doğurduğu gibi, onu kaldıracak seviyeye de proletaryanın tarih sahnesine çıkışına yol açmıştır. Anarşizmin ilkel komünal dönemi övgüye boğması bilimsellikten uzak, idealist bakış açısının dışavurumudur.

Reformist akım, kapitalist sistemin içten dönüştürülebileceğini savunmaktadır. Ekoloji ile toplumsal gereksinimin kaçınılmaz sonucu olan devrimlerin bağı kuramamakta, dolayısıyla gemisini egemen sınıflarla uzlaşma arayışına demirlemektedir. Bu tür hareketlerin handikabı budur. Demokratik nitelikleri burjuva görüşle sınırlandırmıştır. Kapitalizm eleştirisine rağmen, özel mülkiyetin kaldırılmasının zorunluluğunu görmez. Mülkiyetle ilişkileri küçük burjuva reformist hareketlerin ideolojik tıkanıklığının nedenidir.

Bir başka akım Yeşiller hareketidir. Ekolojinin bir sorun olarak yükselişi, Avrupa toplumlarının duyarlılığının gelişmesini sağlamıştır ve sosyal demokrat partiler içinden doğa savun-

su için Yeşiller hareketi çıkmıştır. Arkasına kitlesel duyarlılığı alarak iktidar içinde konular da elde eden Yeşiller'in, burjuva sınıf menşei olması, kapitalizme tek bir eleştiri yapmalarını da beraberinde getirmiştir. Sorunu insanların bilinçsiz tüketiminde aramışlardır. 'Sürdürülebilir üretim', 'sürdürülebilir gelecek' projeleriyle üretimin frenlenebileceğini iddia etmekte, tahribatı sınırlandırarak doğaya kendini yenileyebileceği kadar süre vermeyi dolayısıyla ölüm-kalım sınırında bir geleceği önermektedirler! Bol süslü vaatlerle, temiz enerji hedefleri ile 'sürdürülebilirlik' savunusu yapmaktadırlar. Oysa temiz enerjiyle üretim anarşisine nasıl çözüm olunacağı yanıtızsızdır. Yeşil partilerin icratları da tartışmalıdır. İktidar ortağı oldukları zamanlarda emperyalist savaşların uygulayıcısı ya da onaylayıcısı olmuşlardır. Bu haksız savaşların hem insan hem doğa üzerinde neden olduğu tahribat tüm vaat ve iddiaların üzerine dökülen ölü toprağı olmuştur.

ÜLKEMİZDE EKOLOJİK SORUN

Kapitalist birikimin tekeli aşamaya ulaşması, iç pazarın sermayeyi karşılayamaz hale gelmesi birikimin devamı için yeni pazarları şart koştuğunda emperyalist aşamanın varoluş koşulu oluştu. Feodalizmini tasfiye edememiş, ülkeler ile feodalizmini tasfiye etmiş, burjuva devrimini yapmış olmakla birlikte, emperyalistler karşısında rekabet gücü olmayan ülkeler, kapitalist-emperyalist ülkeler karşısında yarı sömürgeleşen ülkeler/mali sömürgeler olarak konumlandılar. Ülkemiz, feodalizm tasfiye edilmeden emperyalist devletlerin mali sömürmesine dönüşmüştür. Emperyalizmin yarı-feodal koşullardaki ülkemize ilk görünür etkisi doğal ekonomiyi, kendi kendine yeten küçük köylülüğün özgür gelişimini darbelemesidir. Bu aşamadayken henüz üretim araçları-

nın gelişmişlik düzeyi kapitalist üretim tarzının egemenliği için yeterli değilken iç başkalaşım sürecinin kapitalist üretim ilişkilerine evrilme sürecinde emperyalizm devreye girmeyle doğal ekonomiyi olağanın dışında ve ötesinde tahrip etmiştir. Bu süreçte toprağın kapitalist metaya, diğer bir ifadeye toprak-sermaye dönüşmesi engellenmiştir. Emperyalizmin doğal ekonomiyi parçalaması aynı zamanda kapitalist üretimin gelişmesi için belirli nesnel koşulların oluşmasını, meta pazarının ve meta üretiminin hızla gelişmesini sağlar. Emperyalizmin, küçük üreticinin gelişmesini engelleyen bu saldırısı köylünün çalışma koşullarını ağırlaştırmıştır.

Eski, tasfiye edilmemiş düzenin güçlerinin büyük toprak mülkiyeti sistemi ile tüccar ve tefecilerin yoğun sömürsü de üretici güçlerin gelişmesini engeller. Çalışma süreçleri, emek gücünün kendini yeniden üretmesi ve koruması, sınırına kadar uzamasına rağmen üretici köylü, kendi geçim araçlarının üretiminin tüm emek güçlerini tüketmesi nedeniyle kırlardan kentlere göç etmek zorunda kalır. Burjuva dar görüş açısında olanlar tarafından, emperyalizm koşullarında küçük üretimin aldığı darbeye toprağın üretim aracı işlevinin zayıflaması kavranamamakta, bununla beraber emperyalizm öncesi kapitalizmin gelişimindeki koşullar ile kırlardan kentlere nüfus akışı aynılaşmaktadır. Dolayısıyla görüngülerden yola çıkarak kapitalist üretim tarzının egemenliği aynılaştırılmaktadır. Bu tespitler gerçeklikten ve bilimsellikten uzaktır.

Oysa emperyalizm, feodal toplumun çözülmesini ve kapitalist unsurların gelişmesini hızlandırıp yarı-feodal toplum düzeyinde gelişme sağlarken, mali sömürgeleştirmeye küçük üretim üzerinden kapitalist üretim ilişkilerinin yükselmesini engellemiştir. Bu nedenle ülkemizde kapitalizm, tekeli kapitalizmin egemenliği altında gelişen feodal temeller üzerinden yükselen kapitalizmdir. Emperyalist sermayenin mali sömürsünden pay alan komprador kapitalizmin burjuvazisi bu sömürden kendi payını arttırabileceğini görerek tüm imkanlarını uluslararası tekellere açmıştır. Üretim araçlarının zayıflığı, emperyalizmin feodal güçlerle işbirliği rant ekono-

misinin tek seçenek olarak ortaya çıkmıştır.

RANT EKONOMİSİ VE KALKIN ALDATMACASI

Baraj, yol ve inşaat yapmak geçmişten beri egemenlerin 'kalkınma', 'büyüme' propagandasıyla el ele yürüdü. Buna karşın yapılan barajlarla, dökülen kilometrelerce asfaltla, dünyanın en büyük inşaat ve köprüleriyle övünmek ve siyasi rant sağlamak en çok mevcut iktidar partisine nasip oldu. Bu birikim modeli sadece 20 yılın değil geçmişin de ekonomik gelişme modeliydi. Geçmişte GAP için Demirel'in "Türkiye'de birlik ve beraberliğin çimentosu, Cumhuriyet tarihinin en büyük projesi" sözleri bugünkü açılış konuşmalarını akla getiriyor. Geçmiş biraz izlendiğinde birçok burjuva siyasetçinin rant projelerinin mühendisliğinden, burjuva-feodal partilerin yöneticiliğine uzanan 'parıltılı' yolda yürüdüğünü görürüz. Süleyman Demirel, Turgut Özal, Necmettin Erbakan mühendislikten ve büyük inşaat projelerinden siyasete uzanan en bilindik, tanıdık isimlerdir. İktidardaki parti geçmişin rant anlayışına sadık kalmış, emperyalizmin neoliberal politikaları ve komprador burjuvaları çıkarları doğrultusunda doğa talanını çok büyük boyutlarda genişletmiştir. Kapitalist üretim tarzı dünya genelinde krizler yaşadıkça bizimki gibi ülkelerde çok daha avantajlı birikim model olan rantçı birikim modeline yönelim artmakta, bunun için yasal düzenlemelerle talanın önündeki engeller kaldırılmaktadır. Orman statüleri, sürekli ormanlar aleyhine değiştirilmiş, ÇED raporlarının zorunluluğu kaldırılmıştır, kendi mahkemelerinin yasalarına rağmen egemenlerce rant projeleri devam ettirilmiştir. Bü-

yükşehir yasasıyla köylerin özyönetim yetkileri merkeze bağlanarak, köylerin merkezi rant projelerini aksettirmesinin önüne geçilmiştir. Ekonomik krizin derinleştiği bugünlerde talanın devamı için devletin en önemli varlıkları dahi emperyalist sermayeyi ülkeye çekmek için Varlık Fonu'nda birleştirip sunulmuştur.

Rant projeleri kitlelerin bilincinde de büyümenin, gelişmenin gerçek bir modeli gibi algılanır oldu! Egemen klik ranta dayalı ekonomik büyümeyi, kalkınma retoriği ile birleştirerek bir başarı öyküsü yazmıştır. Hayata geçirilen projelerin sağladığı kısa süreli istihdam artışları da yanlış algıyı pekiştirmiştir. Uluslararası tekeller ve komprador burjuvazisi ülkenin dört bir yanını şantiyeye çevirmiş, yeraltı ve yerüstü değerleri görülmemiş boyutlarda yağmalanmaya başlamıştır. Şirkete özel ihaleler düzenlenmiştir. Hatta OHAL kararlarıyla talan ihalesi şeklinde belli komprador burjuvalara verilmiştir. Göze çaracak şekilde büyüyen Cengiz, Mapa, Limak, Kolin, Kalyon, Çalık, Rönesans gibi komprador-bürokrat burjuvalar dönemin sembolleri haline gelmişlerdir. Komprador-bürokrat burjuvazi her zamanki gibi devlet aygıtını palazlamak için dağıtmış ve paylarını ayakka-bı kutuları içinde almışlardır. İlişkiler öyle içli dışlıdır ki 17-25 Aralık tapelelerinden Cengiz Holding'in sahibi Mehmet Cengiz'in iktidar şefinin oğluna, babasının "kapis"inden yakındığını duyduk! Ensar, İlim Yayma, TÜRGEV, Kızılay, TÜRKEN gibi dernek, vakıf ve kurumlar aracılığıyla şirketlerden kendi hesaplarına para aktarımları, Man Adası'na para transferleri bu ağın deşifre olmuş ufak kısmıdır. Bugününün önceki egemen kliklerden

farkı, onların deneyimlerini iletmiş olmasıdır. Devlette önemli mevkide olanların 'saygın işadamı'na dönüşmesi aynen devam etti. Bürokratların çok farklı sektörlerde iş hayatına atılışı dikkat çekicidir. Pervasızlık kendini talanı zorlaştıran, hatta engelleyen yasaları tanımamakta göstermiştir. Örnek vermek gerekirse, doğal SİT alanı ve yasalarla yapılaşması yasak olan Ayder Yaylası'na Çamlıhemşin Belediye Başkanı Osman Haşimoğlu, Çevre Bakanlığı Müsteşarı Yahya Kesimal, eski vekil, Çevre Bakanı ve sonra Çaykur Genel Müdür olan İmdat Sütüoğlu ve AKP Rize milletvekili Nusret Bayraktar'ın otel ve işletme inşaatlarının yükselmesi yeni dönem bürokrat burjuvaların palazlanmasının gösterebilir. (Kaynak: Mehveş Evin-Buraya Nasıl Geldik- Karakarga Yay.) Benzer örnekleri saymakla bitiremeyiz. Millî parkların, doğal SİT alanlarının, yaylaların, otlakların, ormanların ranta engel statüleri değiştirilmiş, yaratılan rant olanağından bürokratlar da istifade etmiştir. Doğanın yağmalanmasından aslan payını her zaman emperyalist tekeller almıştır. Kaz Dağları'nda maden araması yapan uluslararası tekelin yöneticisinin "Türkler taş taşımakta çok iyiler" aşağılamasını da konu ettiği taş taşıyıcılığını komprador ve bürokrat burjuvaların şirketleri üstlenmiştir.

RANTIN KÜÇÜK ÜRETİCİYE YANSIMASI

"Bütün yüreğimle inanıyorum ki doğayı yok etmek suçların en büyüğüdür. Hiçbir şekilde bağışlanamaz. Bugüne kadar insanlığı ne kadar savunduysam doğayı da o kadar savundum. Şunu bilmeliyiz, doğanın yok olduğu gün insanlık da yok olacaktır." Yaşar

Kemal (Aktaran: Mehveş Evin-BNG)

Köylünün yaşam alanı ve üretimi birbirine bağlıdır. Küçük üreticinin gelişiminde doğanın verimliliği belirleyicidir. Doğanın veriminin düşmesi üretimde karşılığını bulmaktadır. Geçimlik üretimde "Doğanın verimliliği buraya bir sınır, bir başlangıç noktası, bir temel oluşturur" der Marks yoldaş. Doğanın verimliliğinin azalması emek gücü ve küçük üreticinin yaşam sınırının daha fazla zorlanması demektir. Marks yoldaş devamında şöyle der, "Diğer yandan, dolaysız üreticilerin emeklerinin toplumsal üretici gücü diğer sınırı oluşturur. Daha yakından bakıldığında, besin maddeleri üretimi, yaşamlarının ve genel olarak her türlü üretimin en temel koşulu olduğundan, bu üretimde kullanılabilir tüm çalışma süresinin dolaysız üreticilerin besin maddelerinin üretimi sırasında soğurulmamasının, yani tarımsal artık emeğin ve dolayısıyla tarımsal artık ürünün mümkün olması nı sağlayacak kadar verimli olması gerekir." (Marks- Kapital- III, s. 631, Yordam Kitap) Konu ettiğimiz rant projeleri doğanın verimini daima olumsuz etkilemiştir. Nehirler üzerine inşa edilen barajlar nedeniyle ülkemiz ovalarının verimli toprakları sürekli erimiş, denizlerimizde balık türleri yok olmuş, madencilik nedeniyle genel bitki örtüsü bozulmuş, arıcılık, hayvancılık ve tarım darbelenmiştir. Doludizgin ranta açılmış olan Karadeniz'in meşhur balındaki dramatik azalıştan bu anlaşılabilir. Ülkenin dört bir yanı benzer durumdadır. Ege'de otoyol, maden, köprü, viyadük rantı zeytini, şeftaliyi; pirinçten buğdaya tarım topraklarını Dilovası örneğindeki gibi ciddi derecede olumsuz etkilemektedir. GAP rantıyla bölgenin verimli tarım arazileri, tarihi yapılar sular altında kalmış, vaat edilen tarlaları suyla buluşturma hülyası tüm baraj inşaatları tamamlanmış olmasına rağmen gerçekleşmemiştir. Hem bölge insanı hem de komşu ülkelerin halkları suya hasret bırakılmıştır. Kurak iklim tutulan sularla birlikte yüksek neme yol açmış, tarım ve hayvancılık ciddi yaralar almıştır. Artan hava sıcaklığı büyükbaş hayvancılığı olumsuz etkilemiştir. Rant projelerinin hayata geçmesiyle küçük üreticinin geçimlik üretimine yeni zorluklar eklenmiştir.

(Devam Edecek)

"Zincirlerini Kır, Geleceği Kur" Kampanyamı

Emperyalist-kapitalist sistemin içinde bulunduğu siyasi, ekonomik kriz ve kitleler gerçekliği tarihsel ve toplumsal bağlarıyla, verili koşullar içinde değerlendirildiğinde sürecin devrimci hareketler için olanaklı koşulların mayalandığı bir dönemde olduğumuz; kaybedecek tek bir anımızın dahi olmadığı, kitlelerin örgütlenme ihtiyacında tek bir hamlemizin dahi boşa gitmemesi gerektiği bir zamandayız. Her dönemin devrimin olanakları açısından olumlu ve olumsuz, güçlü ve zayıf, basit ve karmaşık birçok yönü olmaktadır. Kriz dönemleri bu bakımdan kitlelerin sitemle çelişkilerinin derinleştiği önemli memnuniyetsizlik dönemleri olmakla birlikte, alternatifin arandığı, gözlerin devrimci mücadeleye daha çok baktığı dönemlerdir. Bu bakımdan tüm dünya halkları pandemi ile birleşen kriz sürecinde nitelikli bir öfke biriktirmekte, bu öfke öyle ya da böyle bir kanala akmaktadır. Esen reformist rüzgârın doğru anlaşılması ise kitlenin devrimci içerik barındıran hareketinin yönetilmesi bakımından elzemdir. Bu akışın yönlendirilmesi güçlü örgütlülüklerle bağlıdır. Örgütlü yapının gücünü belirleyen örgütlülüğün niteliğidir. Bura da karşımıza çıkan MLM ile donanmış kadrolardan oluşan profesyonel devrimciler örgütü olan komünist partilerdir. Proletarya Partisi önderliğinde bu niteliğin oluşması ve ete kemiğe bürünmesi kitleler denizinde sabırlı, yoğun bir çalışmayı zorunlu kılmakta niceliğin niteliğe dönüşme odakları buralarda bulunmaktadır. Elimizdeki gücün gelişmesi, yetkinleşmesi, kitleselleşmesi proleter devrimci bir nitelik kazanması ve kitlelerin durumunu kavrayan, buna uygun politikalarla kitleleri örgütleyen biçim alması, teori ile pratiğin muazzam uyumunu yakalayan bir niteliğe kavuşması gerektiği açıktır. Böyle bir düzeyin kısa vadede, birkaç çalışmayla ya da kimi kampanyalarla; sihirli değneğin dokuşu gibi olmayacağı açıktır. Bununla birlikte yoğunlaştırılmış siyasi ve pratik çalışmaların geliştirme kabiliyeti ise gözden kaçırılmamalıdır. O sebeple kampanya çalışmaları bir yanda siyasi bir yoğunlaşmayı gerektirirken diğer yanda pratik yoğunlaşmayı da zorunlu kılmaktadır. Bu uyumun yakalandığı noktada oluşan devrimci enerji yukarıda ifade ettiğimiz niceliğin niteliğe dönüşme olanaklarına güçlü katkı sunacaktır.

İçinden geçtiğimiz anın, devrimci enerjisini yakalamak, ateşi hissetmek

değil ateşe atılmak bu bilinçle kendimizi örgütümüzü ve kadrolarımızı donatmak, kitleleri bu coşkuyla örgütlemek görevi önümüzde duruyor. Bu kapsamda 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün önemini anlaşılması ve bahar dönemine hazırlanılması gerekmektedir.

NEDEN ZİNCİRLERİNİ KIR, GELECEĞİ KUR KAMPANYASI?

Hareketimizin yegâne dertlerinden biri kitlelerle olan ilişkilene boyutu-muz/derecemizdir. Çünkü örgütümüz devrimin kitlelerin eseri olduğu anlayışıyla şekillenmiş bir siyasi çizgiye sahiptir. Kitleler diye bahsettiğimiz yığınin yarısını kadınlar oluşturmaktadır. Kadınların sorunları ise tekil olgularda, aile yaşamı içerisinde boğulmaktadır. Kadın kimliğine özgü temel sorunlar aile parantezinden kurtulamamaktadır. Bunun yanı sıra işsizlik, yoksulluk vb. aile içerisinde karşılığını bulurken kadın için karşılığı irdelenmediği gibi hep aynı kısır döngüyle kadının yaşadıkları ve ihtiyaçları perdelenmektedir. Kadının görünmeyen emeği kadının sömürülme olgularının da görülmemesidir. Bu emeğin yaşamın tüm alanlarında görünmediği gerçekliği kadın emeğinin anlamını tarif etmektedir. Kadın emeğinin, bedeninin, kimliğinin sömürsü olağanlaşan tüm içeriklerde aynı karşılığı bulmakta, esas olguların yanında tırnak içinde kadın özgürlük mücadelesi tartışılmaktadır. Emek sömürsü, yoksulluk, işsizlik ve diğer tüm sorunsallarda kadın cinselliğine hapsedilen bir içerikte ele alınmakta sorunun sınıfsal niteliği derinlemesine açığa çıkarılamamaktadır.

Başkan Mao "Kadınlar göğün yarısıdır." derken kadınların sınıfın yarısı olduğunu anlatır. Kadınların cinsel kimlikleriyle birlikte bu gerçeğe gözlerin kapatılmaması gerekir. Bu düşünce doğru kavrandığında kadınları gerçek kurtuluşa götürecektir yolun sınıfı ve insanlığı kurtuluşa götürecektir yolla kopmaz bağlarla bağlı olduğu da anlaşılabilir olacaktır. İşte tam da burada YDK ve kadın örgütlenmemiz varlık zeminini bulmaktadır. O sebeple bu kitlelerin sorunlarına yoğunlaşılması ve bu sorunlar etrafında kadın kitlelerinin örgütlenmesi ihtiyacına uygun politikalar belirlemek ve çalışma örgütlemek gerekmektedir. Kampanyanın çıkış noktasında bu somut gerçekler vardır. Bütün yazılarımızda bahsini ettiğimiz ezilenler, ezilenlerin ezilenleri, köleleştirilmeye çalışanlar, dezavantajlılar... İşte bu kesimler Demokratik

Halk Devrimi mücadelesinde dayanaçlarımız kuvvetlerdir. Dezavantajlı kesimlerin büyük bir yanını da kadınlar oluşturuyor. Kadınların devrim mücadelesi için kapladıkları yeri anlamak özel bir kuvvet haline de dönüşen kadınları bu eksende seferber etmek, sınıfsal niteliğini kavramayı zorunlu kılmaktadır. Kadınların devrimci mücadeleye için kapladığı yer erkek egemen anlayışlarla küçümsenebilmektedir. Kadınlar her ne kadar yaşamın, mücadelenin ve savaşın yedek gücü olarak görülse de kadın, ezilen cinsiyet kimliğinin yanı sıra sınıfsal niteliği itibarı ile devrimin yedek gücü değildir. Bu durum kadınların üretim ilişkileri içerisindeki konumuna, mülkiyet ilişkileri içerisindeki durumuna bakıldığında hemen anlaşılacaktır. Kadınların durumunu birkaç veri ile sunarsak; tüm dünya yoksullarının %70'ini kadınlar oluşturuyor.

Türkiye'de çalışabilir durumda olan 31 milyon erkeğin 21 milyonu çalışırken çalışabilir durumda olan 21 milyon kadının sadece 9 milyonu çalışmaktadır. 83 farklı ülkede yapılan araştırmaya göre kadınlar erkeklerle oranla %10 ile %30 arasında daha düşük ücret almaktadır. Tüm dünyada gelir dağılımı eşitsizliğinde Türkiye 64. sıradadır. Kadınların iş gücüne katılım oranı %33,3 iken, erkeklerin iş gücüne katılım oranı %71,42'dir. Yani çalışan kadınların % 43'ü kayıt dışıdır. Çalışabilir durumda olan kadınların %62,5'inin hiçbir geliri yoktur. Bu oran erkeklerde %5'tir. Çalışan kadınların %46,3'ü hizmet sektöründe çalışıyor. Toplumsal cinsiyete dayalı iş bölümü tüm sahalarda varlığını korumaktadır. Dikkat edin dünyada toplam işgücünün 2/3'si kadın iken kadınların çalışma süresi saat olarak erkeklerinkinden %25 daha uzun iken, tüm dünyada üretilen toplam gıdanın %50'si kadınlar tarafından üretilirken, kadın geliri dünya geliri sadece %10'dur. Dünya varlığının (özel mülkiyetten bahsediyoruz) sadece %1'i kadınlara aittir. Tüm bu veriler toplumsal yaşamda ortaya çıkan adaletsizliğin, eşitsizliğin boyutunu ortaya koyarken, bu aynı zamanda kadınların devrimden yana çıkarılmasının ne kadar kuvvetli olduğuna işaret etmektedir. "Mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilmesi" eyleminde kadınların rolünün önemine dair bir tablo karşımıza çıkmaktadır.

Bu veriler bir yanda işçi sınıfının durumunu ortaya koyarken diğer yanda cinsiyet eşitsizliğinin işçi sınıfı içeri-

sinde nasıl bir tabloyu barındırdığını anlamak açısından da çarpıcıdır. Kadınların kriz döneminde ilk işten çıkarılan olmasının yanı sıra kadın ve çocuk emeğinin ucuz işgücü olarak piyasaya daha fazla sürüldüğünü de göstermektedir. Sadece bu verilere bakılsa dahi kadın özgürlük mücadelesinin sınıfın özgürlük mücadelesine nasıl güçlü bir bağla bağlı olduğu sonucuna hemen varılacaktır. Kriz dönemlerinde kadına yönelik tüm saldırıların kapsamı genişlerken şiddet azgınca art-

mak-tadır. Kadın düşmanı burjuva-feodal düzen, düşmanlık ilişkisini tüm toplumsal ilişkileri ile üretirken burada baş rolü erkeğe vermekte ve tüm kurumlarıyla onu koruyan kollayan, destekleyen pozisyonunu korumaktadır. Bu düşmanlık ilişkisi doğrudan kadın kimliğinedir. Ancak bu düşmanlık direnen, mücadele eden, savaşan kadın olduğunda daha yüksek düzeyde bir nitelik kazanmaktadır. Erkek egemen burjuva-feodal düzenin kadına bakış açısı "önce kadınları vurun" sloganındaki gibi hareket etmekte kadınlar her dönem olduğu bu dönemlerde ağır bedellerle, köreltilmiş bir yaşamın esiri haline getirilmek istemektedir. Bu sebeple devrimci mücadelele kadının ilişkisi tarihsel, sınıfsal ve cinsiyet kimliğinin binlerce yıllık kini

zla Kadın Kitlelerine Ulaşalım, Örgütlenelim!

ile kurulmaktadır. Kadınların devrime olan ihtiyacı bu toplumsal ve tarihsel gerçekler üzerine şekillenmekte, mücadele içerisinde ise kadınlar, tüm dezavantajlarına rağmen bu isyanı kuşanarak katılmakta var olmaktadır. Onun için Asmin yoldaşın dediği gibi “kadınların savaşmak için herkesten çok nedeni vardır.” “Zincirlerini Kır, Geleceği Kur!” kampanyası ise yukarıda ifade etmeye çalıştığımız sistem-

le tarihsel ve toplumsal çok büyük sorunu olan, aralarında köklü bir düşmanlık bul-

n a n göğün yarısı kadınların güncel sorunları etrafında bilinçlenme ve örgütlenme ihtiyacının ürünü olarak ortaya çıkmıştır.

NEDEN KAMPANYA TARZI ÇALIŞMANIN ÖNEMİ

Kampanya tarzı çalışmalar belirli bir gündem etrafında, sınırlı bir zaman diliminde, belirli somut talepler etrafında örgütlenen yoğunlaştırılmış çalışmalardır. Bu şekilde çalışmanın birçok olumlu yanı olmakla birlikte güçlü ve etkili kılınmadığında oluşturulan beklentiyi karşılayan güçlü bir enerji yakalanmadığında kimi motivasyon sorunlarına yol açabilmektedir. Ancak kampanya tarzı çalışmanın önemli katkısı çalışma boyunca belirli bir gündem etrafında yoğunlaşmış

ısrarlı çalışmanın daha net sonuçlar yaratmasıdır. Bu açıdan kampanya tarzı örgütlenme önemlidir. Kampanyalar uzun zamana yayılan, genel tüm alanlara hitap edebileceği gibi daha kısa zaman dilimlerinde, belli bir kesime ve belli bir bölge içerisinde de örgütlenebilir. Bunun yanı sıra birçok sorunu içine alan genel bir sorun etrafında olabileceği gibi tek bir sorun çerçevesinde de kampanyalar örgütlenilmektedir. “Zincirlerini Kır, Geleceği Kur” kampanyası, kriz ve onun birinci sonuçlarından olan işsizliğe karşı kadın cephesinin örgütlenmesidir. Kampanyanın önemli bir diğer yanı kadınlara yönelen sadece şiddet gündemleriyle değil aynı zamanda kadının emeğine yönelen sömürüyü temel almasıdır. Bununla birlikte işlediği temel başlıklar krizle derinleşen yoksulluk, örgütsüzlük, kadın cinayetleri gündemlerini kapsamı, sürecin kadınlara getirdiği çoklu saldırının birbiri ile ilişkisi içerisinde bağlarının kurularak kadınların sorunlarını çok yönlü ortaya koymak ve örgütlenme çağrısını bu perspektifle ortaya çıkarmaktır. Aynı zamanda baharı kadınlar cephesinde karşılamadır. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nde sonlandırılacak kampanya; pandemi, kriz ve 2016’dan bu yana fiili olarak yerleştirilen OHAL süreciyle birlikte uzunca bir zamandır sokakların sessizliğe boğulmaya çalışıldığı, demokratik tüm taleplerin azgın saldırılarla engellenmeye çalışıldığı bir dönemden işçilerin, emekçilerin, köylülerin, kadınların, gençlerin, Kürtlerin “bu sessizliğe boğulmama” isyanlarını örgütleyeceği bir döneme geçişler içeren bir politik sürecin de ürünüdür. Kampanya şeklinde sürecin karşılanması bu açıdan da önemlidir. Önümüzdeki süreçte hakim sınıfların çok daha kapsamlı saldırılara hazırlandığı göz önünde bulundurularak kitleleri buna karşı örgütlenmeye sevk edecek bir anlayışın yansıması olarak kadınların harekete geçirilmesi olanaklarını arama çalışması olarak da kampanya tarzı örgütlenme önemlidir.

KAMPANYANIN GENEL ÇALIŞMALARIMIZ İÇİNDEKİ YERİ

Yeni Demokrat Kadın’ın kampanyasının; 8 Mart hazırlıklarımızı ve baharı karşılayışımızı bu vesilesiyle sınıf mücadelesinin önemli tarihsel günlerini

içine alan bir dönemde politikalarımızı nasıl yaşam bulduracağız? Kitlelere nasıl ulaşacağız ve bu kitleleri sorunları etrafında nasıl örgütleyeceğiz? sorularına verdiği yanıtın bir sonucu olarak açığa çıktığını ifade etmiştik. Bu sorular bütün konularda işçi, kadın, gençlik, kırlık bölgeler, işçi ve emekçi semtler, çevre ya da DKÖ tüm alanlarımızda üzerine yoğunlaştığımız başlıklar olmalıdır. Muhakkak gündemin hızlıca aktığı sistematik olarak halkın gerçek gündemlerinin hakim sınıfların bir çok algı politikalarıyla karartıldığı süreçlerde bu gündemlere odaklanma ve faaliyeti bu ısrarla sürdürmede kimi açmazlar karşımıza çıkmaktadır. YDK’nın kampanya çalışmaları başlamadan önce yürüttüğü kimi tartışmalarda bundan nasibini almıştır. Kadınların böyle dönemlerde çelişkilerinin derinliği, çeşitliliği ve kadın kitlelerinin ve devrimci kadın hareketlerinin durumu, bunun daha da esasında devrimci hareketlerin durumu ve tüm bu çelişkiler, örgütlenme sorunsalında çok çeşitli aşmazlar yaratmaktadır. Nasıl bir süreçten geçtiğimizle başlayıp, önümüzdeki sürece nasıl hazırlanmalıyız, neler yapmalıyız, ilk hangi öncüllerden yola çıkmalı, gelecek için anın görevlerini nasıl kuşanmalıyız anlayışıyla yürüttüğümüz tartışmalar, zorunlu bir incelemeyi koşullamaktadır. Burada kendimizi incelemeye başlamak, somut koşulları kavradığımız bir ivme yakalamak, gücümüzü ve gücümüzün gelişimini sağlamak, bunun için etkin bir devrimci enerji yaratmak, şehitlerimizden aldığımız güçle devrimci coşkumuzu harmanlamak, devrimin tüm ihtiyaçlarına yanıt olacak şekilde donanmak, çok yönlü düşünüp, yaratıcı şekilde uygulamak gerekiyor. Bütün bunlar çok karmaşık gibi gözükken yer yer nasıl yapacağımız konusunda bizi şaşırtan ancak bir sıraya koyarak ilerlediğimizde, planlı bir çalışmayla kolektif bir bilinçle hareket ettiğimizde bu kolektif bilincimize devrimci disiplinimiz hükmettiğinde hiçte zorlanmayacağımız olgular olduğunu göreceğiz. “Zincirlerini Kır, Geleceği Kur!” kampanyası bütün bu olgularla ele alındığında genel çalışmalarımız içerisinde özgünlüğü de barındırmaktadır. Bu özgünlük esas olarak kadın kitleleri içinde çalışmayı esas alması bakımından oluşmaktadır. Diğer yandan kadın çalışmamızın ete kemiğe bürünmesinde, genel faa-

liyetimizden aldığı güçle gelişmesinde kısa dönemli bir yoğunlaştırılmış bir çalışmadır. Tüm çalışmalarımız içerisinde kapladığı anlam böyle bir içeriği barındırmaktadır.

KAMPANYANIN DAYANACAĞI GÜÇLER

Kampanyanın esas dayanacağı güç kadınlar, yani YDK’lılardır. Ancak bu diğer yoldaşların bu cephede bir sorumluluğu olmadığı anlamına gelmemektedir. Tam aksine çok daha güçlü şekilde bütün alanlarımızda çalışmanın parçası olmak hem düşünsel hem pratik katkı sunmak, olmazsa olmazımızdır. Hareketimizin bu konuda deneyimleri göstermektedir ki yarattığımız güçlü devrimci enerjiyle ve tüm güçlerimizle seferber olduğumuzda, etki gücümüz sandığımızın ötesine geçmektedir. Bu çalışma da esas alacağımız anlayış bu olacaktır. Her yoldaşın katkısı, emeği, çabası bu çalışmanın bir bütün faaliyetimizin gelişimine faydalı olacaktır.

Anlayışımız yakın süreç içerisinde bir ayrılık yaşamış, kadın alanımız da bu süreçten etkilenmiştir. Bunun yanı sıra kadın kurtuluş mücadelesine ilişkin hareketimiz hiçbir bilimsel gerçekliği olmayan bir karalama ile karşı karşıya kalmış, can bedeli yarattığımız değerler aşındırılmak istenmiştir. Bu durumun hem kadın hem erkek kadrolarımız içinde çok yönlü yansımaları olmuş; bu yansıma, bu alanda çok daha güçlü şekilde yoğunlaşma ihtiyacını doğurmuştur. Başta kadrolarımız olmak üzere kitlemiz kadın cephesinde hem ideolojik hem de pratik olarak gelişmeye olan ihtiyacını hissetmiş bu anlayışla da gücünü ve enerjisini alanın gelişmesi için harcamaya gayret göstermiştir. Bu gayretin siyasi bir bilince dönüşmesi ise önümüzde görevler olarak durmaktadır. Bu anlayışla önümüzdeki sürecin, kampanyanın ve 8 Mart hazırlıklarının güçlü şekilde örgütlenmesinde tüm güçlerimizin katkısı ile etkili bir çalışmanın örgütlenmesinin önünde hiçbir engel yoktur.

Bu bilinçle tüm alanlarımızda kampanyanın bir parçası haline gelelim; “Zincirlerini Kır, Geleceği Kur” kampanyasını diğer çalışmalarımızın içine yedirerek ve diğer çalışmalarımızı kampanyanın parçası haline getirerek kadın kitlelerine ulaşalım, örgütlenelim/örgütleyelim.

KOLEKTİF DOĞRULTU

Melih Bulu Gidecek, Demokratik Hak Mücadelemiz Kazanacak! Özgürlüğümüzü ve Geleceğimizi Vermeyeceğiz!

Tayyip Erdoğan 2 Ocak 2021 tarihli kararla 5 üniversiteye rektör atadı. Melih Bulu'nun Boğaziçi Üniversitesi'ne rektör atanması ve gecikmeksizin verilen tepki de bu karardan sonra başladı.

Faşist diktatörlük bir ayı dolduran Boğaziçi direnişine yönelik başlangıçtaki faşist polis saldırılarından ve devamındaki "terör" demagogisinden umduğu sonucu alamadı. Aksine direnişin sürekliliği ve onun etrafındaki dayanışmanın gücü ve etkinliği yaygınlaşarak sürdü. Cumhurbaşkanı Erdoğan, faşizme has, psikolojik savaşla Boğaziçi direnişinin siyasal ve toplumsal meşruluğunu ve haklılığını kırmayı hedefledi. Öğrenci gençliği yalnızlaştırabileceğini, bu sayede de gözaltı ve tutuklama saldırısıyla bu defa umduğu sonuca ulaşabileceğini düşünerek yargı, polis ve medyasına tekrar hücum komutunu verdi. Bu komutla birlikte Boğaziçi direnişi sergisindeki dayanışma ürünü eserler arasında yer alan ve üzerine LGBT+ sembolleri işlenmiş olan Kâbe figürü gerekçe gösterilerek tekrar saldırı başlatıldı.

Faşizmin enformasyon dairesi olarak tahkim edilen ve başında Fahrettin Altun'un bulunduğu başkanlık, Soylu'nun başını çektiği İçişleri Bakanlığı'na bağlı polis gücü bu saldırıyı zaman kaybetmeksizin hayata geçirdi. Bu saldırılar süresince çoğunluğu öğrenci 600'e yakın kişi gözaltına alındı. 24 öğrenciye ev hapsi verildi, Doğu, Selo, Anıl, Şilan, Ömer, Akın, Murat Can, Necmettin, Muhammed, Beyza ve Koral tutuklandı. Ardından yapılan itirazlar sonucunda Muhammed ve Beyza serbest bırakıldı.

Erdoğan'dan Bahçeli'ye, İçişleri Bakanından Adalet Bakanına, YÖK'ten Diyanet'e, burjuva-feodal medyasından kayyum Rektör Melih Bulu'ya uzanan gerici faşist koro "dini ve milli değerler" demagogisine sarılarak toplumsal psikolojiyi Bo-

ğaziçi direnişine karşı saflaştırmak istediler. Boğaziçi direnişi ve öğrenci gençliğin özerk-demokratik üniversite mücadelesi, kitlesel öğrenci eylemleri ve etkinlikleriyle, akademisyenlerin kayyum rektöre sırtlarını dönen duruşlarıyla, emekçilerin ve devrimci-demokratik ilerici güçlerce sergilenen demokratik destek ve dayanışma pratikleriyle, sosyal-medya da son derece etkili propaganda yöntemleriyle tüm saldırılara ve tutuklamalara karşı politik dinamizmini sürdürerek devam ediyor.

top da "Kamu üniversiteleri, devlet tarafından finanse edilen üniversitelerdir. Kendi kendilerini yönetmesi düşünülemez." ifadeleriyle doğrulamıştır.

Yönetmelik özerklik, üniversitenin kendi kendisini "söz, yetki, karar" temelinde yönetmesidir. Üniversite paydaşlarının (öğrenci, akademisyen, emekçileri vb.) kendi yönetimlerini demokrasi ilkesiyle seçmesidir. Üniversite bileşenlerinin üniversite yönetiminde örgütlenerek (öğrenci

Üniversite kapılarının emekçi sınıflara ardına dek açık, parasız oluşu, üniversite eğitiminin doğal bilimler, toplumsal bilimler ve politenik eğitimin birliğine dayanması, eğitim-öğretimin; ırkçı-şoven, Türk-islam sentezli, asimilasyoncu, erkek egemen içerik ve nitelikten arındırılarak demokratik, halkçı ve enternasyonalist, cins eşitlikçi bir içerik ve nitelik kazanması özerk-demokratik üniversitenin diğer nitelikleri arasındadır. Özerk-demokratik üniversite tüm bu başlıkların sentezlenmesidir.

Özerk-demokratik üniversite istemi; bizimki gibi yarı-feodal yarı-sömürge ülkelerde faşist diktatörlüğün üniversitelerdeki tahakkümünü ve politikalarını geriletmeyi, etkisizleştirmeyi ve bu temelde öğrenci gençliğinin savaşımını içeren bir mücadeledir.

Kuşkusuz ki faşizmle yönetilen ülkemizde bu mücadelenin ve özerk-demokratik üniversitelerin "gerçek"

anlamda radikal bir biçimde uygulanabileceği koşullar Yeni Demokratik Devrim'le mümkün olacaktır. Bu nedenle burjuva-demokratik bir taşıyan "özerk-demokratik üniversite" mücadelesinin tutarlı sonucu ve bağlanması zorunlu yer Yeni Demokratik Devrim ve "Demokratik Halk Üniversiteleri" mücadelesidir. Bugünkü "özerk-demokratik" üniversite istemi ve mücadelesi demokratik karakterlidir ve politik savaşımın esas konuları arasındadır. Genç komünistler kendilerini demokratik karakterli bu mücadele ile sınırlamayacağı gibi akademik-demokratik mücadeleyi Boğaziçi direnişinin yarattığı güncellik bakımından da geliştirmeyi, hakim sınıfların ve faşist diktatörlüğün üniversitelerdeki tahakkümünde ve ablukasında gedikler açarak mevziler koparmayı da bilirler. Bu bağlamda Demokratik Halk Üniversiteleri'nin ajitasyon ve propagandasını yaparken güncel ve yakıcı bir istem olan özerk-demokratik üniversite mücadelesini de ihmal etmez ve bu mücadelede öncülük rollerini oynarlar.

Boğaziçili akademisyenlerin ve öğrencilerin bu kararı protestosuyla başlayan süreç, devletin ve polisin protestolara saldırısı ile bir direnme mücadelesine dönüştü. "Kayyum Rektör İstemiyoruz" talebi bugün gelinen aşamada "özerk, demokratik üniversite" talebine bürünmüştür. Peki nedir özerk-demokratik üniversite, nasıl olmalıdır?

ÖZERK-DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE MODELİ VE GÖREVLERİMİZ

Demokratik-özerk üniversite, mali, yönetsel, bilimsel özerkliğe sahip üniversite demektir.

Mali özerklik, devletin üniversitelere yeterli bütçeyi ayırması, bu bütçenin kullanım hak ve yetkisinin tamamen demokratik tarzda oluşmuş üniversite yönetiminde olmasıdır. Faşizm ve komprador burjuvazinin, holding ve şirketlerin dışarıdan herhangi bir etki ve müdahale hakkının olmamasıdır. Mali özerkliğin olmadığı üniversitenin yönetsel ve bilimsel özerkliğinin olamayacağı açıktır. Bu durumu TBMM Başkanı M. Şen-

dernekleri, birlikleri, sendikaları) örgütlü katılım yoluyla üniversiteyi yönetmesidir. Üniversite yönetiminde; faşist diktatörlüğün sopalı bekçisi YÖK'ün, komprador burjuvazinin olmamasıdır. Düşünce özgürlüğü, örgütlenme özgürlüğü, eylem özgürlüğü demokratik-özerk üniversitenin olduğu kadar yönetsel özerkliğin de esaslarındandır.

Bilimsel özerklik ise üniversitenin, akademisyenlerin ve öğrencilerin hakim sınıfların hiçbir kısıtlaması, ideolojik kuşatması ve politik baskısı altında olmaması durumudur. Bilimin, bilimsel çalışma ve öğrenimin, bilim insanlarının özgür olmasıdır. Bilim insanlarının, öğrencilerin ideolojik, siyasal baskıdan azade inceleme, araştırma ve öğretim hakkının kısıtlanmamasıdır. Hakim sınıfların, faşizmin bu bilimsel süreçlerin hiçbir aşamasında yetki ve söz hakkının olmamasıdır. Theodor Adorno'nun da dediği gibi "Bilim itaatsiz olana ihtiyaç duyar." Bundandır ki bilimin gelişimi gerici ideoloji ve tahakküm biçimlerine itaatsizliğin olduğu koşullarda sağlanabilir.

BOĞAZIÇI DİRENİŞİNİN GÖRÜNÜR KILDIĞI GERÇEKLER

Boğaziçi Üniversitesi'nde yaşananlar, Cumhurbaşkanı'nın sınırsız yetkisinin kendi siyasi çizgisindeki kadroların atanmasına dair "özgürlüğünü" değil üniversitelerin artık köleleştirilmiş birer kurum haline getirilmesi amacını açığa çıkarmıştır. Ortaya çıkan sorun istenilen kişilerin rektör atanması için bir günlük kararname çıkarılması ve ertesi gün değiştirilmesi değildir. Sorun rektör atamalarında YÖK'ün bile devre dışı bırakıldığı sistem de değildir. Sorun faşist uygulamaların "saray"da tek elden hayata geçmesi ya da bunun için oluşmuş kurumların kullanılarak yapılması da değildir. Sorun sadece protesto hakkına polis saldırısı da değildir. Artık sorun kesin şekilde özgürlüklerin, demokratik hakların yokluğuna duyulan derin tepkidir.

Günleri, haftaları devirerek protestodan direnişe evrilen süreç; devlet, onun medyası, polisi, "aydınları", bürokrasi ve sivil faşist unsurlarıyla kuşatma altına alınmaya çalışılmaktadır.

Direniş, "terörle iltisaklı", "eylem yapanlar Boğaziçi'nde okumuyor", "zaten öğrenci de değiller", "öğrencilerin çoğu eylemlerde yok", "sapkınlar", "AB ve ABD'den fonlanıyorlar" vb. denilerek Cumhurbaşkanı ve İçişleri Bakanı tarafından hedefe konulmaktadır. Her gün TV ekranlarında aynı amaç için mücadele yürüten arkadaşlarımız "öğrenciler ve teröristler ayırt edilmeli" şeklinde bir hedef göstermeye maruz kalmaktadır. LGBTİ+fobik söylem ve kadın düşmanlığı temel argüman haline gelmiştir. Eylemlere polislerin saldırısı, evlere baskınlar, savcı ve hakim karşısında sorgular, işkence, gözaltı, abluka ve yasaklar rutin olmuştur. Tüm bunlar doğrudan Cumhurbaşkanı'nın hedef göstermesiyle gerçekleşmektedir.

AKP-MHP faşist bloğu ile her türlü uzantısı ve Boğaziçi'ne atanan rektör, "öğrencileri ne ilgilendirir" dediler. Daha sonra ise; atamaya karşı olan

ve direnişi destekleyen başka üniversitelerden öğrenciler, akademisyenler, işçiler, emekçiler, sendikalar ve ilerici kesimlere karşı saldırı başlattılar. AKP-MHP hükümeti bu kesimleri sorundan uzak tutmak için baskı altına aldı. Boğaziçili olanlar dışındakilerin niyetinin kötü olduğunu "siyasi rant" elde etmeye çalıştığını propaganda ettiler. Direnişin karşısında olan herkese konuşma, tepki verme, saldırma özgürlüğü sınırsız iken direnişe destek olan herkes "provokatör" ve "terörist" olarak yaftalandı. Bu şekilde Boğaziçi Direnişi tecrit

gasp edildiği bir saldırı söz konusudur. Özgürlük ve demokratik hakları kısıtlanmayan tek bir toplumsal kesim, eleştirel bakıyor diye baskıya maruz kalmayan devletin saldırısından nasiplenmeyen tek bir kişi dahi yoktur.

Bugün Boğaziçi Direnişine destek, salgın koşullarında üniversite ve liselere yayılan hareket, diğer toplumsal kesimlerde oluşan duyarlılık sadece "Melih Bulu" gitsin diye değildir. Yaşanan hareket ve tepki sadece bir hak için, haklardan birisi için, öğrenciler açısından en önemlisi için değildir.

Hareketi belirleyen özellik egemenlerin artık kendi yalarını ve anayasalarını yok sayan açık tutumlarında gizlidir. Karakteristik olan, polisin, mahkemelerin, savcılığın, jandarmanın, bürokrasinin herhangi bir politik gerekçeyle ve daha da önemlisi bir politik gerekçe olmaksızın en pervasız biçimde saldırıyor olmasıdır.

İşte genel haklardan yoksun olunan bu koşullarda tek tek haklar için, bir parçada gasp edilen sorun için verilen tepkinin tüm toplum için yeterlilik taşımadığı açığa çıkmıştır. Boğaziçi'nde anti-demokratik uygulamaya karşı verilen tepki, faşizmin topyekün saldırıları karşısında geniş kesimlerin bütünlüklü bir mücadele ve tepki arayışı olarak karakterize olmuştur. Parçadaki mücadelenin yetersizliğine dair umutsuzluğu ve bunun yarattığı darlaşmaya karşı anlamlı ve güçlü bir tepkidir. Bu güçlü tepki ve hareket kendisini "sınırlanmadan" tüm ülkede "özerk-demokratik üniversite" talebi ile genelleş-

miş ve yaygınlaşmıştır. Faşizmin bu yaygınlaşmaya ve büyümeye cevabı kitlesel gözaltılar ve tutuklamalar olmuştur. Bu saldırı hareketi geriletmeye ve kuşatmaya dönük bir hamle olarak okunmalı ve buna göre konum alınmalıdır. Savunmaya çekilen, eylemi ve hareketi darlaştıran bir hattan çıkılıp genelleştiren ve yaygınlaştıran bir forma kavuşmalıdır. Aksi durumu direnişi boğulmaya götürür ve bu da faşist diktatörlüğün başarı hanesine yazılır.

DİRENİŞİ KUŞATMA GİRİŞİMLERİNE KARŞI DEMOKRATİK HAK MÜCADELESİNİ YÜKSELTELİM!

Bu anlamıyla Boğaziçi ile dayanışma süreci, Melih Bulu'nun ve sadece bir anti-demokratik uygulamanın protestosu, buna karşı bir direniş çerçevesine sığdırılmaz. Faşizm şimdi bu oluşan birlikte mücadele ruhunu bir yandan saldırarak sindirmeye, diğer yandan "terör, provokasyon" argümanı ile kuşatıp parçalamaya çalışmaktadır. Burada en önemli saldırı Boğaziçi'ne karşı diğer toplumsal kesimleri uzak tutma girişimidir. Bu yüzden tüm gücüyle, her kesimin sorunlarının ayrı ayrı olduğu, herkesin kendi sorunuyla ilgilenmesi gerektiği propagandası yapılmaktadır. Buna karşılık Boğaziçi öğrencilerinden; tüm devrimci demokrat ilerici kurumların imzacısı olması istenilen, "12. Cumhurbaşkanı'na Açık Mektup" imzalı bir metin yayınladı ve aralarında demokratik kitle örgütü, aydın, yazar ve sanatçıların bulunduğu yüzlerce kurum ve kişi imzacı oldu. Bu destek "darlaştırma ve boğma"ya güçlü bir yanıt olmuştur.

Bu darlaştırmaya izin vermeyeceğiz çünkü bir bütün olarak yaşadığımız sorun ortaktır. Özerk-demokratik üniversite talebi haktır, meşrudur. Ne "Sarayı" ne YÖK'ü ne de özgürlüklerimizi ve demokratik haklarımızı kısıtlayan, üniversiteler üzerinde akademiye, bilimi zapturapt altına almaya çalışan hiçbir devlet mekanizmasını kabul etmiyoruz. Özerk-demokratik, parasız, bilimsel ve anadilde eğitim ve akademi hakkı, meşrudur.

Korkmadan, geri adım atmadan faşizmin demokratik haklarımıza, siyasi özgürlüklerimize, geleceğimize yönelik saldırılarına karşı durma zamanı. Darlaşmaya, tek tek sınırlanmaya karşı umudu ve daha güçlü mücadeleyi yükseltmeliyiz.

edilmeye, yalnızlaştırılmaya çalışıldı. Çünkü korkuları büyük, krizleri derindir. Cumhurbaşkanı "'Melih Bulu istifa etmeli' diyorlar, yürekleri yetse 'Cumhurbaşkanı da istifa etsin' diyecekler" ifadesiyle aslında sorunun kaynağına, direnişin neden bu kadar geniş destek aldığına dair durumu da izah etmiş oldu. Artık bırakalım eylem hakkını, söz ve ifade özgürlüğüne dair kırıntıların dahi

"Zincirlerini Kır Geleceği Kur" Kampanyasından Notlar!

Vardır ya her bakan göz, her duyan kulak, her hisseden el kendi işlevine göre bir yol bulur ve sonuç çıkarır. Yeni Demokrat Kadın olarak bizim de bu süreçte başlatmış olduğumuz kampanya çorbada tuz oldu. Ama bu tuz öyle bir şey ki çorbayı bazılarının göre "en güzel kılan", bazılarının göre "olsa da olur olmasa da" mahiyetinde yani. Kampanyamızdan kim ne almak isterse oradan alsın ama mutlaka alacağımız bir şey olacak, bundan öncekiler gibi bundan sonrakiler gibi.

İlk olarak şuradan başlamak istiyorum Yeni Demokrasi Gazetesi'nde kampanyamızın startını verdiğimiz canlı yayında YDK temsilcisi yoldaşın sunumunda ifade ettiği şekliyle "kampanyanın adı ne olsun"la başlayan ve aylar süren çabalarımızdan öğreniyoruz... Bu pandemi koşullarında, faşizmin insanlar üzerindeki azgın kırbağı üzerine, kampanyamızın şiarı daha bir önem kazanmış oldu. Derdimizi kısa, öz ama her haliyle anlatsın istediğimiz şiar demiştik öyle de oldu!

"Zincirlerini Kır Geleceği Kur" şiarıyla ön hazırlıklarımızı yaptık ve artık kampanyamızın kamuoyunda startını verdik. Daha ilk aşamada televizyon, sosyal medya vb. de programlar yapalım demiştik... Sonra hemen ne söyleyeceğiz, nasıl söyleyeceğiz ve kim söyleyecek? soruları geldi. Öğreniyoruz işte süreçten! Sınıf hareketinin daha güçlü, sokakların bu ve benzeri kampanyalarla daha sık karşılaştığı koşullarda bizler de daha özgüvenli, daha atak ve daha cesur adımlar atıyor olduğumuzu fark ettik. Kullanılmayan bilgi, sürekliliği sağlanmayan hareket zayıflar

misali "unutmuşuz" hareketi. Hareket ettikçe zincirlendiğimizi fark ettik, yani kampanyanın meyvelerini alıyoruz, alacağız. İlk meyvemizi aldık, unuttuğumuz hareketin coşkusuyla yüzleştik.

Vakti zamanında temelinde, harcında devrimcilerin kanı olan emekçi mahallelerde kampanya broşürümüz elimizde kapıları çalıyoruz. Birimiz utangaç, bir ayağımız geri geri gidiyor, içimizden biri "kapıyı açmazlar gidelim" demek istiyor, diğerimiz kapıda bekliyor ısrarla bir kez daha çalalım ve o kapılar açıldığında

ilki istisna kaldı yani! İlk dikkat çeken kadınların konuşmaktan hiç çekinmemesiydi, uzun uzun anlatmalarıydı, anket sorularına çekincesiz cevaplar vermeleriydi. Onlarca kadın tereddütsüz iletişim numaralarını paylaştı bizimle. Bu birincisi devrimcilere güvenin bir sonucuydu, ikinci olarak ise kadınlarla kurulan iletişimde kadının kadını ortak olan yaşamdaki eşitsizliği birbirimizden öğrenmemizdi. Bir evde kapıyı açan ablanın bizi anketçi sanınca broşürümüzü elimize geri tutuşturması, anket yapmak istememesi, sonra "biz devrimciyiz

"umutsuzlaştık", "her şeyden soğuduk", "psikolojimiz bozuldu", "akşama kadar ne yapsak diye düşünüyoruz", "değişmeyen hiçbir şey yok bütün yaşamlarımız alt üst oldu", "mutsuz ama mutlu görünmek zorunda kalıyoruz", "çocukları bakkala götürmüyorum, bir şeyler isterler de başımı eğerim diye", "iki yıldır hiç dışarı çıkmıyorum, iki yıldır ne çocuklarıma ne kendime bir şey almıyorum", "beş aydır kirami ödeyemiyorum", "genci deneyimsiz diye işe almıyorlar ya da üniversite mezunu çocuklarımızı çok alakasız işlerde üç kuruşa çalıştırmak istiyorlar, onu da haklı olarak çocuklar kabul etmiyor" gibi birçok şey anlattı, tartıştı.

Yani kadınların en net söylemiyle kriz de var işsizlik de ayyuka çıktı. İşsizliğin ve krizin sorumluları olarak da "yöneticileri" görüyorlardı ama ardından da ekleyerek "biz de bir şey yapmıyoruz suç biraz da bizde" diyerek.

"boğazımıza takılan", "çıkamayan cümleler", "adresini bulamayan sözcükler". İlk açılan kapıdan bir erkek çıkıyor ve "böyle değişmez" diyor, "biz de çok yaptık" diyor. Doğrudur birçok kişi her dönemde özgür bir dünya düşü kurmuştur ve bunun için kapıları da çalmıştır. Oysa bizim meselemiz düşler kurmayı kişilerle başlayan, kişilerle bitiren bir algı olmaktan çıkarmak, düş kurmanın hep olduğunu, düşler gerçek kılınacağı kadar olacağını anlatmak... Bunun için kapıları çalıyoruz. Dağıtımdan toparlayayım... İçimizden bir yoldaş "kötü başlangıç" dedi.

Kapıları çalmaya devam ettik, kapalı olan da oldu ve açılan kapı da çok oldu. Birçoğunda kapıda beliren de tabii ki kadındı.

bu bir anket değil tek başına politik çalışmamızın bir parçası" deyince tüm sorularımızı yanıtlaması öğreticiydi.

Çalışıyor musunuz sorusuna hepsinin yanıtı "hayır", "iş arıyor musunuz?" sorusuna 60 yaşındakinden 20 yaşındakine hepsinin yanıtı "evet"ti. İş arayıp aramaktaki önemli kıstaslarından biri "eşlerinin izin vermesiydi." İşsizlik, kriz var mı, sebepleri nedir? sorusuna; gülerek "o ne demek tabii ki kriz var", "bakkaldan borç alıyoruz", "sebebi başımızdakiler", "boğazımızı sıkıyorlar", "kötü yönetiliyor" ve "bizler de bir şey yapmıyoruz, okumuyoruz" gibi yanıtlar verdiler. Pandemi ve kriz ile birlikte hayatlarında değişen şeylere dair kadınlar; (on şeyden birini alıyorum) "fakirleştik",

Yaşamı sırtında taşıyan ve yarını kurma noktasında zincirin önemli bir halkası olan kadınlar bugün içinde barındırdığı çelişkiler ile önemli bir dinamiktir. Kampanyamız bu dinamik güce ulaşmada işlevli bir politik araç olma özelliğindedir. Bunun için çalışma alanlarımızı doğru belirleyip, emekçi kadınlarla daha fazla buluşacağımız yerlere ağırlık vereceğiz. Kampanyamızla birlikte sürece asılacağız. Bu tür dönemler iki çizgide ilerliyor, birincisi "yapamayız" anlayışı, ikincisi "olmaz denileni yapacağız" anlayışı. Birincisi bizi zincirliyor, ikincisi zincirlerimizi parçalamamızda bize yol açıyor. YDK'lılar olarak ikincisini seçiyoruz!

Bir YDK'lı

'Hapishanelerde Baskıya Boyun Eğen Bir İnsan Modeli Yaratma Amaçlanmaktadır'

Farklı hapishanelerden onlarca tutsak infaz süreleri dolmasına rağmen çeşitli bahanelerle tahliye edilmiyor. Özgürlükçü Hukukçular Derneği İstanbul Şube Hapishane Komisyonu Eş Sözcüsü Av. Destina Yıldız, bu "cezalandırma" yöntemini gazetemize değerlendirdi.

"Gözlem ve Sınıflandırma Merkezleri ile Hükümlülerin Değerlendirilmesi" yönetmeliğinin hapishanelerde tutuklular hakkında uygulanacak infaz rejiminin ve "iyi hâlliliğin" belirlenebilmesi amacıyla inceleme, araştırma ve değerlendirme yapılmasına ilişkin usullerin belirlendiği bir yönetmelik olduğunu ifade eden Destina Yıldız, Gözlem ve Sınıflandırma merkezlerinin de hapishaneler içerisinde bu değerlendirmelerin yapılabilmesi için oluşturulmuş bir birim olduğunu belirtti.

Yıldız, tutsağın hapishanede hangi hücrede/koğuşta kalacağına, hangi etkinliklere katılıp katılmayacağına, açık hapishanelere geçip geçemeyeceğine, denetimli serbestlik ya da koşullu salıverilmeden faydalanıp faydalanamayacağına bu kurulun düzenleyeceği raporlar doğrultusunda karar verildiğini kaydetti.

'ÜST ARAMASINDA GARDİYANLARA YARDIMCI OLMAMAK, İYİ HALLİ OLMAMA GEREKÇESİ'

Destina Yıldız, Gözlem ve Sınıflandırma Merkezlerinin hukuksuzluğunu, yaşanan örnekleri şu sözlerle ifade etti: "2020 yılında 5275 Sayılı Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanunda yapılan değişiklikten önce de aslında hapishanelerde idare ve Gözlem Kurulları bulunmaktaydı ancak yetkileri bu denli geniş değildi. Kanunda yapılan değişiklik ve 01.01.2021 tarihinde yürürlüğe giren Gözlem ve Sınıflandırma Merkezleri ile Hükümlülerin Değerlendirilmesi Yönetmeliği ile bu kurulların yetkileri genişletildi. Mahpusların iyi halli olup olmadıklarının değerlendirilmesinde ise birtakım yeni kriterler getirildi. Bunların en önemlisi ise mahpusun 'işlediği suçtan dolayı pişmanlık duyması' kriteridir. Mesela bir erkek tarafından görüldüğü şiddet nedeniyle meşru müdafaa kapsamında kendisine şiddet uygulayan erkeği öldüren bir kadından bu fiili nedeniyle pişmanlık duyması beklenmektedir. Bu fiil nedeniyle pişman olmadığını söylediği takdirde açık cezaevi, denetimli serbestlik, koşullu salıverilme gibi kurumlardan faydalandırılmayacaktır.

Kanunun 89. Maddesinde yapılan değişiklikte infazın tüm aşamalarında iyi halin belirlenmesindeki kriterler genişletildi. Örnek vermek gerekirse mahpusların aramalarda gardiyanlara 'ekstra' kolaylık sağlamamaları, örgüt propagandası içerdiği ya da devlet aleyhine ifadeler bulunduğu iddiasıyla mektupları hakkında sakıncalı mektup kararı verilmiş olması, mahpusun çıplak aramaya karşı çıkması, açlık grevine başlaması, hapishanede yaşanan hak ihlallerine karşı slogan atması gibi durumlarda iyi halli olmadığı değerlendirilmesi yapılacaktır. Yine bu kapsamda kurullar mahpuslarla mülakat yapabilecek ve burada sordukları soruların cevabına göre iyi hal değerlendirmesi ya-

debilecektir. Ancak burada mahpusa sorulacak soruların denetlenmesine ilişkin herhangi bir mekanizma bulunmamaktadır."

'BASKIYA BOYUN EĞEN BİR İNSAN MODELİ YARATMAYI AMAÇLANMAKTADIR'

Yeni düzenlemenin birçok hukuksuzluğu ve keyfiyeti beraberinde getirdiğini belirten Yıldız, "Öncelikle bu kurullar bağımsız ve tarafsız kişiler tarafından oluşmamaktadır. Hapishanelerde mahpusların yaşadıkları sorunlara sebep olan kişilerden oluşmaktadır. Örneğin başgardiyen bu kurulda yer almaktadır. Bir mahpusa çıplak arama dayatan gardiyan, mahpusun yazdığı mektupları sakıncalı bulan memur, mahpusa disiplin cezası veren kurulda yer alan kişiler de bu idare ve gözlem kurullarında yer alacaktır. Bu kişilerin tarafsız olmasını beklemek pek de mümkün olmamaktadır.

Hukuksuzluğa ve keyfiyete sebep olacak olan bir diğer husus ise kişilerin ileride yeniden suç işleme ihtimallerinin olması nedeniyle iyi halli olarak

değerlendirilmemeleridir. Bu hukuk güvenliği açısından da oldukça tehlikeli bir kriter. Zira henüz ortada bir suç yokken, şüpheden uzak ve kesin hiçbir somut delile dayanmadan bir ihtimal üzerinden mahpuslar hapishanede tutulmaya devam edilebilecek. Üstelik bu karar bir mahkeme tarafından değil, idare ve gözlem kurulunda yer alan kişiler tarafından verilecektir. Mahpusun yeniden suç işleyeceği kanaati neye dayandırılarak yapılacak belli değil. Aslında bu kanaat, kurullarda yer alan kişilerin öznel düşüncelerine dayanacak. Mahpuslar işlemedikleri suçlar nedeniyle cezalandırılacaklar. Bu da Anayasadaki ve İnsan Hakları Avrupa Sözleşmesi'ndeki düzenlemelere aykırı bir durumdur.

Yapılan bu düzenleme, koşulsuz itaat eden, haksızlıklar ve toplumsal olaylar karşısında ses çıkarmayan, baskıya boyun eğen bir insan modeli yaratmayı amaçlamaktadır. Hapishanelerden başlayarak bütün bir topluma yayılması istenen bir insan modeli yaratma çabasıdır. Bu nedenle de özel bir politikanın sonucudur." dedi.

'MAHPUSLAR YOĞUN BİR TECRİT ALTINDADIR'

Yıldız, tutsaklara yönelik tecride ve hapishanelerde devam eden açık grevlerine dair şu ifadeleri kullandı: "Yeni yönetmelikler dışında pandemi ile birlikte hapishanelerde başlayan ve her geçen gün daha da ağırlaşan bir tecrit söz konusu. Pandemi tedbirleri adı altında hapishanelerde birçok hak kısıtlamasına gidildi. Mahpusların dış dünya ile ilişkileri neredeyse kesilme noktasına geldi. Ziyaretler uzunca bir süre yapılmadı. Şimdi ise eskiye oranla daha az ve sınırlı kişilerle sadece kapalı görüş yaptırılmaktadır. Mahpusların ortak alan faaliyetlerinin tamamı yasaklanmış durumdur.

Yine pandemi bahane edilerek mahpuslara gönderilen mektuplar daha geç verilmekte, mahpuslar tarafından yazılan mektuplar daha geç gönderilmektedir. Kitap, dergi, gazete gibi süreli süresiz yayınlara ilişkin kanun ve yönetmeliklerde yapılan değişiklikler sonucunda mahpusların bilgiye erişimi de önemli oranda kısıtlanmıştır. Mahpuslar çok yoğun bir tecrit altındadır. Tecrit etkileri bakımından insanlık dışı bir uygulamadır. İnsanlık onuruyla hiçbir şekilde bağdaşmamaktadır. İnsanı dış dünyadan ve toplumdan soyutlayarak yalnızlığa ve hiçliğe mahkum etmektedir. Tecridin insanlar üzerinde hem psikolojik hem de fiziksel olarak birçok olumsuz etkisi vardır. Uygulanan tecrit politikaları sonucu getirilen kısıtlamalarla mahpusların iletişim kurma, haber alma, sosyalleşme gibi çok temel ihtiyaçları dahi karşılanamamaktadır. Bütün bu yönleriyle tecrit işkencedir. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi de hapishanelerde uygulanan tecridi işkence ve kötü muamele yasağı kapsamında değerlendirmektedir.

Bununla birlikte hapishanelerde bulunan mahpuslar İmralı Ada Hapishanesi'nde tutulan Abdullah Öcalan'a uygulanan tecride son verilmesi talebiyle süresiz ve dönüşümsüz açlık grevindedir. Sayılar hapishaneden hapishaneye değişiklik gösterse de mahpuslar ortalama beşer kişilik gruplar halinde ve beşer günlük süreler ile açlık grevi yapmaktadır. Gelişen aşama itibarıyla açlık grevleri 81. günündedir. Kulak verildiğinde mahpusların talepleri çok basit aslında. Abdullah Öcalan üzerinde uygulanan tecride son verilmesi, Öcalan'ın ailesi ve avukatları ile görüşebilmesinin sağlanması. Zira Abdullah Öcalan bir buçuk yıldan uzun bir süredir hiçbir somut gerekçe olmadan ailesi ve avukatları ile görüştürülmemektedir. Oysa her mahpusun ailesi ve avukatları ile görüşebilmesi kanunlarla güvence altına alınmıştır. Devlet bu noktada kendi kanunlarını dahi hiçe saymaktadır. Yani mahpuslar aslında devletin kendi kanunlarına uyması için açlık grevi yapmaktadır. Sağlık hakkına erişimin neredeyse imkansızlaştığı, mahpusların ihtiyaç duydukları tedaviye dahi erişemediği bu pandemi koşullarında açlık grevlerinin sürmesi halinde geri dönülemez nitelikte ağır sonuçlar ortaya çıkması kaçınılmazdır. Bu nedenle daha da geç olmadan mahpusların talepleri kabul edilmeli ve tecride son verilmelidir."

GARÊ'DE HEZİMETE UĞRAYAN

Faşizmin Hezeyanları ve Gerilla Cüreti

TC devletinin bir süredir Irak Kürdistanı'nda işbirlikçi KDP'nin desteğiyle operasyonlar yaptığı ve üsler kurduğu biliniyor. Kandil bölgesine ve dolaylı olarak Şengal'e dönük saldırı ve işgal tehditleri sürerken TC Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan "Çarşamba günü sizlere birçok güzellikleri taktim edeceğim." diyerek bir müjde vermenin hazırlığını yapıyordu. PKK'nin Garê'deki üslenim alanlarına, 50'den fazla uçak ve onlarca helikopterle yapılan bombardıman ve askeri operasyonla anlaşıldı ki Erdoğan'ın vermeye hazırlandığı müjde PKK yöneticilerinin katledilmesi ve Garê'de kontrolü ele alma üzerine kuru-luydu. Fakat evdeki hesap çarşıya uymadı, gerillanın direnişi ve yaratıcılığı müjde hazırlığını hezimete dönüştürdü. Daha ilk günlerde içinde rütbeliler de olmak üzere ağır kayıplar vermeye başlayan TC ordusunun hava bombardımanında PKK'nin elinde esir bulunan asker, polis, MİT mensubu 13 kişinin de öldüğü anlaşıldı.

10 Şubat'ta havadan ve karadan başlatılan, Milli Savunma Bakanı ve Genelkurmay Başkanı'nın yönettiği operasyon 14 Şubat'ta TC askerlerinin geri çekilmek zorunda kalmasıyla sonuçlandı. TC her zaman olduğu gibi PKK'ye ağır kayıplar verdirdiklerini iddia etse de gerçeğin tam tersi olduğu, hezimetin yarattığı hezeyandan dahi anlaşılıyordu.

"BİN PARÇAYA BÖLMEK" İSTEYENLER TEK ÇİZGİDE BİRLEŞTİ

TC adına hezeyanlar ilk olarak İçişleri Bakanı SS'den geldi. SS'in "Murat Karayılan'ın yakalayıp bin parçaya bölmezsek bu millet ve şehitlerimiz yüzümüze tükürsün." şeklindeki açıklamasının peşi sıra tüm devlet yetkilileri ve faşist düzen partilerinin başkanları lanetleme ve intikam narası atma yarışına girdiler. İletişim Bakanı Fahrettin Altun, "HDP de-

mek PKK demektir." diyerek HDP'ye saldırıları kışkırtmasının ardından "Ölümüne, ölümüne" diyerek küllanbeyliği taslamaktan da geri kalmadı. 'ABD ve CHP' göndermeli konuşmasında "Bir tarafta SİHA bir tarafta İHA öbür tarafta da Ayasofya." gibi cümleler sarf eden Erdoğan'ın hazımsızlığı kendini apaçık ele veriyordu. Bahçeli "Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" diyerek tehditler savururken hükümet bloğu dışındaki faşist partilerin de onlardan geri kalır yanı yoktu. CHP, İYİP, Saadet, Gelecek, Deva gibi

başlatıldı. Devletin hazımsızlığı Abdullah Öcalan'ın yakalandığı 15 Şubat'ın yıldönümü ve tecrit dolaşısıyla yapılmak istenen basın açıklamalarında da kendini göstermekte gecikmedi.

Devletin ve tüm faşist düzen partilerinin tek bir koro halinde PKK'yi suçlama çabalarına rağmen PKK'nin elindeki esirlerin yapılan bombardımanla katledildikleri gerçeğinin üzeri örtülemedi. Daha önce, meclis eski başkanı M. Ali Şahin'in "Keşke ölselerdi de esir düşmeselerdi." sözleri, söylemde kalmamış Garê'de

istendi. Halihazırda CHP'ye dönük "HDP ile seçim ittifakı" üzerinden yürütülen propagandanın daha da yoğun ve kapsayıcı bir biçimde tekrar üretileceği anlaşılmaktadır. İYİP Başkanı Meral Akşener yakın zamanda "HDP'yi PKK'nın yanında konumlandırıyoruz." diyerek safını ilan etmekte çekinmezken CHP'nin ise seçim hesaplarıyla şovenist çizgi arasında bir denge kurmaya çalıştığı görülüyor. Ancak bu yaklaşımı, HDP'ye ya da Kürtlere karşı ılımlı bir siyaset olmadığı açıktır. Faşist, şovenist kimliği bir yana CHP esasta olası

bir seçimde Kürtleri kendine mahkûm kılmanın hesabını yapmaktadır. Bu bakımdan HDP'ye dönük saldırılar CHP'yi rahatsız eden saldırılar değildir. HDP'nin olmadığı, etkisizleştirildiği ya da bir şekilde kendilerine yedeklendiği bir seçenek, tüm faşist düzen partilerinin ortak paydasını oluşturmaktadır.

Kürt ulusal mücadelesinde ciddi her olayda olduğu gibi TC'nin Garê yenilgisi sonrasında da Kürt

ulusal sorunu, kimin nerede durduğunu tayin etmede bir mihenk taşı özelliği gösterdi. Reformist ve sosyal şoven yapılar, 13 esir üzerinden "hümanizm" ve "şiddet karşıtlığı" üzerine kimi söylemlerle devleti "eleştirmeyi" tercih ederek aslında Kürt ulusal sorununu ve haklı mücadeleyi görmezden gelmeyi tercih ettiler. Bu dönemin dikkat çeken noktalarından birisini de bu oluşturuyor: Onca saldırı, gözaltı, tutuklama, çatışma, ölüm ve işkenceye rağmen geçmişteki gibi burjuva-liberal düzeyde de dahi Kürt ulusal sorununun tartışılmasına izin verilmiyor. Birçok kesim ise devletin "hışmına" uğramamak adına ya da sosyal şoven kimlikleri kaynaklı bu sorunu gündeme almaktan uzak duruyor. Sol mecrada yeminli "AKP faşizmi" karşıtları dahi her bir gelişmeyi seçimlere bağlamaktan, bu temelde CHP'yle ittifak

faşist partilerin hepsi bir kez daha devlet yönetimindeki faşist güçlerin arkasına dizilerek Kürt ulusal mücadelesine olan düşmanlıklarını ortaya koymakta gecikmediler. Bu noktada aralarındaki temel farklılık, "PKK terör örgütü" mü yoksa "mel'un terör örgütü" demek gerektiği üzerine kuruluydu.

Garê operasyonunun yenilgiyle sonuçlanmasının hemen ardından HDP başta olmak üzere Kürt hareketine yönelik baskın ve gözaltı saldırıları başlatıldı. İçişleri Bakanlığı adına yapılan açıklamada, 40 ilde aralarında HDP il ve ilçe başkanlarının da olduğu 718 kişinin gözaltına alındığı belirtilirken HDP'ye tehditler de devam etti. 13 esirin katledilmesiyle ilgili yaptıkları açıklamalar nedeniyle HDP vekilleri Hüda Kaya ve Ömer Faruk Gergerlioğlu'na soruşturma

gerçekleştirilmiş oldu. Ki bu esirlerin bazılarının MİT yöneticisi olması devleti rahatsız eden önemli bir etkendi. Erdoğan'ın ABD'ye yönelik "Sayın Biden lütfen sen de bunları iyi tanı." minvalindeki "sert" açıklamalarının ardında da bu katliam gerçeği yatıyordu. Çünkü ABD açıklamasında "sivillerin PKK tarafından öldürüldüğüne dair haberler doğrulanırsa" diye şerh düşmüştü.

HDP'YE SALDIRI, ŞOVENİZMİN KÖRÜKLENMESİ VE KÜRT DÜŞMANLIĞI

Savunma Bakanı Hulusi Akar'ın "Kürtlerle bir meselemiz yok." açıklaması devletin Kürt düşmanlığının itirafı olurken Garê yenilgisi sonrası HDP'yi hedef göstererek şovenizmi tekrar körüklemeye dönük propaganda, düzen muhalefeti de dahil olmak üzere her kesimi hiza-ya sokma fırsatına dönüştürülmek

önermekten ve Kürtleri oy deposu görmekten ileri gidemiyorlar.

KÜRT ULUSUNUN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI SAVUNULMALIDIR

Garê operasyonunun asıl meselesi 13 esirin öldürülmüş olması değildir. Onlar savaş esiriydiler ve hizmet ettikleri faşist devlet tarafından bir çırpıda gözden çıkarılmış, öldürülmüşlerdi. Faşist devletin, Türk hâkim sınıflarının gerici çıkarları için nasıl kendi personelini öldürebildiğinin çarpıcı bir örneği ve teşhir edilmesi gereken önemli bir olay... Hepsi bu kadar. 13 esir adına "hümanist" duyguları kabaran sosyal şovenlerin görmek ve göstermek istemediği gerçek ise Kürt ulusunun yüzyıllardır uğradığı zulüm ve baskıdır. Kürtler birer birer ve kitlesel olarak katledilirken, her türlü işkence, baskı ve aşağılanmaya maruz kalırken sesini çıkarmayanların Garê operasyonundaki hezimet üzerine güya "eleştirel" tutumları açık ki ikiyüzlüdür. Bu dönemde Kürt ulusal mücadelesinin haklı-demokratik muhtevasını ve Kürt ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nı yüksek sesle dillendiremeyen her söylem, bir biçimde şovenizmden mustarıptır ve bu konudaki tutum asgari demokratiklik ölçütü olmaya devam etmektedir. Garê saldırısı, ezilen Kürt ulusuna yönelik tarihsel ilhakin bir parçasıdır ve Kürt ulusal mücadelesini bastırmayı hedeflemektedir. Bu nedenle doğru tutum, Türk hâkim sınıflarının ulusal baskı ve katliam politikasına karşı durmak ve "haksız savaş" politikasını her yerde protesto etmek ve haklı savaşları desteklemektir.

Kürt ulusal sorununun ve Kürtlerin Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nın bu derece gözden irak tutulabilmesinde kuşkusuz HDP'nin geliştirdiği politik çizginin de rolü vardır. Kürt ulusal sorununda, AKP/MHP karşıtlığına ve seçimlere odaklı siyasi taktikler ve yine en geriye çekilmiş haliyle sistem sınırları içerisinde bir çözüm önermekten ileriye gidemeyen çizgi, sorunun da her geçen gün gerçek adıyla konuşulmasına gem vurmaktadır. Kürt sorununun Türk hâkim sınıf çıkarlarıyla, devletle ve faşist düzen partileriyle ilişkisinin ve aynı

zamanda gerçek çözüm yolunun dilendirilmekten kaçınıldığı noktada kendisine ilerici, aydın, demokrat diyenlerin dahi HDP'ye, faşist CHP'ye yedeklenmekten; PKK'ye ise "silah bırakmaktan" başka bir öğüt vermedikleri ortadadır. Faşizmin saldırıları bu derece yoğunlaşmış ve HDP fiilen kapatılmış durumdayken Eş Genel Başkan Mithat Sancar'ın yaptığı gibi "HDP'yi kapatmayı tartışıyorlar, ne kapatması HDP ülkeyi yönetmeye hazırlanıyor." minvalindeki açıklamaların inandırıcılıktan yoksunluğu bir yana tüm

f a -

Garê
operasyonunun asıl meselesi 13 esirin öldürülmüş olması değildir. Onlar savaş esiriydiler ve hizmet ettikleri faşist devlet tarafından bir çırpıda gözden çıkarılmış, öldürülmüşlerdi. Faşist devletin, Türk hâkim sınıflarının gerici çıkarları için nasıl kendi personelini öldürebildiğinin çarpıcı bir örneği ve teşhir edilmesi gereken önemli bir olay... Hepsi bu kadar. 13 esir adına "hümanist" duyguları kabaran sosyal şovenlerin görmek ve göstermek istemediği gerçek ise Kürt ulusunun yüzyıllardır uğradığı zulüm ve baskıdır.

şist saldırılara rağmen sisteme meşruiyet kazandıran muhtevası da unutulmamalıdır.

ŞİHA'LARA TAPINANLAR GERİLLAYA YENİLDİLER

Faşizmin Garê yenilgisi ve ona bu yenilgiyi yaşatan gerillanın direnişi, siyasette taşların yerli yerine oturması ve gerçek yüzlerin açığa çıkmasına hizmet ettiği gibi reformist "seçim alıklığı"na da darbe vurmuş oldu. Artık herkes seçimlerin biriken sorunları çözemeyeceği; özünde devlet yönetimindeki faşist kliklerle aynı sınıf çıkarlarını temsil eden CHP, İYİP gibi diğer faşist klik temsilcilerinin ise halkın ve özelde Kürt halkının yararına hiçbir şey sunmayacağını daha açık bir biçimde görmeye başladı. Şüphesiz, reformist-liberal ideolojilerin yön verdiği hareketler tüm bu açık gerçeklere rağmen sistem içi oportünist öneriler geliştirmekten

geri kalmayacaklardır. Fakat önemli olan onların ne önerdiği değil hal-kin ne gördüğü ve düşündüğüdür. İşte tam da burada faşizmin Türk hâkim sınıflarını, devleti ve düzen partilerini kapsar bir biçimde teşhir edilmesi; faşizmin maskesi niteliğindeki seçim ve parlamentoya dair içi boş umutlarla mücadele edilmesi ve en önemlisi gerillanın direnişinde cisimleşen faşizme karşı savaşma cüretinin kuşanılması ve işlenmesi gerekmektedir. Tayyip Erdoğan'ın ve özellikle SS'nin ikide bir "İHA, ŞİHA" propagandası yapmaları gerilla mü-

cadelesine karşı asıl güven-dikleri askeri tekniğin de itirafı niteliğindedir. Ne var ki PKK gerillası Garê'de karadan olduğu gibi havadan da TC güçlerini vurarak devletin yaydığı askeri teknoloji tapınmacılığına da darbe vurmuş oldu. Devlet güçlerinin yaşadığı şokun nedeni biraz da bununla ilgilidir. Devasa askeri güç ve teknolojiye rağmen savaşta belirleyici olanın "insan unsuru"; onu belirleyen şeyin ise haklılık ve meşruluk olduğu bir kez daha kanıtlanmış oldu.

Faşist devletin sınırları içinde ve dışında askeri saldırıları ve yine legal-demokratik alanlara dönük tasfiye saldırıları hız kesmeyecek, sürecektir. Bu saldırılar kimilerinin zannettiği gibi sadece seçim politikası olarak değil derinleşen ekonomik, siyasi ve bölgesel kriz karşısında Türk hâkim sınıf çıkarlarının ve devletin devamlılığı için yoğunlaştırılacaktır. İşçilerin haklı direnişlerinin karşısına dikilen polis ve jandarmanın; Boğaziçi'nde öğrencileri copleyan polis; itiraz eden, sesini çıkaran herkesi susturmak için "ceza" yağdıran mahkemelerin ve Kürtlerin üzerine bomba yağdıran savaş uçaklarının hepsi bu aynı amaca hizmet etmektedir. Evet devleti yöneten güçler

korkmakta ve her kesime saldırmaktadır. Fakat bu korku tek başına ve esas olarak devleti yönetme olanağını kaybetme korkusu değildir. Asıl korku kendilerini bekleyen daha büyük tehlikelere döndüktür. Korktukları asıl şey halkın ayaklanması, gerilla savaşının büyümesi ve devrim fikrinin güçlenmesidir. Bu korkuyu hisseden sadece hâkim kliklerin temsilcileri değildir. Muhalefetteki faşist klikler de en başta halktan ve ezilen Kürt ulusundan korkmaktadır. Bu yüzdendir Boğaziçi'ni "sükûnete" davet etmeleri, işçilere düşman olmaları ve Garê gibi her ciddi olayda hâkim kliğin peşine dizilmeleri.

DÜŞMANIN TAKTİK YENİLGİSİNİ STRATEJİK YENİLGİSİNE TAŞIYALIM

Kürt ulusal mücadelesi, ülkemizdeki Demokratik Halk Devrimi mücadelesiyle kopmaz bir bağ içindedir. Bu mücadelenin haklı ve demokratik muhtevasının desteklenmesi, ülkemiz komünistlerinin ezilen Kürt ulusuna karşı vazgeçilmez bir görevi ve sorumluluğudur. Fakat komünistlerin asıl görev ve sorumluluğu Kürt ulusal sorununun gerçek çözümünü de içeren Demokratik Halk Devrimi'ni başarıya ulaştırmaktır. Bunun için sınıfsal çelişkilerin ve şüphesiz Kürt ulusal çelişkisinin örgütlenmesi ve Halk Savaşı'nın zaferine bağlanması zorunludur. Komünist çizgi, esas halkaya bağlı olarak tüm toplumsal çelişkilere yön verebildiği; bu çelişkilere önderleşebildiği oranda halkın mücadelesi de yenilmez olacaktır. Bunun için halkın taleplerine yanıt olabilmeli ve mücadelenin her alanında gerilla cüretini geliştirebilmeliyiz. Halen kitlelerden, hatalarımızdan ve düşmandan öğreneceğimiz çok şey olduğunu bilmeliyiz. Mao yoldaşın öğrettiği gibi düşmanı stratejik olarak küçümserken taktik olarak ise önemsemeyi bir an olsun aklımızdan çıkarmamalıyız. Düşman Garê'de PKK gerillası karşısında taktik bir yenilgi yaşadı. Demek ki en zor ve dezavantajlı şartlarda dahi gerilla taktik olarak kendini geliştirebilir ve inisiyatif elde tutabilir. Bu anlamda savaşta Kürt ulusal mücadelesinden öğreneceğimiz birçok ders ve deneyim bulunuyor. Düşmana stratejik yenilgisini yaşatmak ise; işte o komünist çizginin harekete ve halka yön verme kapasitesiyle doğrudan ilintili bir konu olarak gündemimizin en başında durmaya devam edecektir.

Süreci Kavramak, Partiyle Bütünleşmek, Halk Savaşı'na Seferber Olmak!

Sınıf mücadelesinin gerçekliğinden kopma, sınıf mücadelesinin yüklediği sorumlulukları taşımama örgüt içinde bir eğilim haline geldiğinde, tablo elbette çok daha vahimdir. Tıpkı bireyin kendi gerçekliğine yabancılaşması, sorgulayıcı, özeleştirel yaklaşımdan uzaklaşması gibi, sınıf mücadelesine kaygıların ağırlığını yitirdiği, bu anlamıyla apolitikliğin hakim olduğu bir örgüt ortamında eleştiri- özeleştireli, doğru zeminde sürdürmenin olanakları darlaşmış; yenilenmenin dinamikleri körelmiştir.

“Devrim bir ziyafet vermek, bir malkale yazmak, bir resim çizmek veya bir nakış işlemek değildir. Devrim, o zariflikle, o rahatlık ve nezaketle ya da o sevecenlik, terbiye, ihtiyat, ruh cömertliği ile başarılamaz. Devrim bir ayaklanmadır, bir sınıfın bir başka sınıfı devirdiği şiddet hareketidir.” (Mao Zedung)

Düşman ablukası hayatın her alanında oldukça boyutlu ve birçok cephe- de birden gerçekleşiyorken gerilla bölgelerinde ise devrim ve karşı-devrim güçleri en ileri düzeyde irade savaşına tutuşmuş durumdadır. Faşist diktatörlüğün katiller sürüsü komünist ve devrimci iradenin en ileri düzeyde gerçekleşme alanı olan gerilla savaşını sona erdirmek, gerillalar ise bu faşist saldırganlığa karşı koymak, mücadele mevzisini korumak için olağanüstü çaba sarf etmektedir.

Faşist-feodal zihniyet ve egemenlik biçiminin kendisini tüm çıplaklığıyla gösterdiği, buna karşılık komünistlerin iradesinin de en üst düzeyde gerçekleştiği gerilla bölgelerinde büyük bir irade savaşı yaşanmaktadır. Faşist diktatörlük, komünistlerin gösterdiği bu muazzam iradeyi kırmak adına en son yoldaşlarımızın kafalarını kesmiştir. Ellerindeki her türlü askeri-teknik olanaklara rağmen gerillanın gösterdiği irade ve halk savaşında ısrar gerçekliğidir ki düşmanı en ileri düzeyde öç almaya yöneltmiştir. Yoldaşlarımızın kafalarının kesilmesi düşmanın vahşetinin yanı sıra aynı zamanda gösterilen irade karşısında duydukları öfkenin dışı vurumu olarak anlaşılmalıdır.

Proletarya Partisi bu süreci büyük bedeller ödeyerek, can vererek, can alarak, Halk Savaşı'nda ısrar ederek karşılamaktadır. Proletarya Partisi'nin sınıf mücadelesinin en ileri mevzisinde gösterdiği muazzam di-

reniş ve ısrar, bu ağır sürecin ancak böyle bir irade ve karşı duruşla göğsülenebileceği gerçekliğinin net olarak anlaşılması üzerinden gerçekleşmektedir. Bu gerçekliğin dışımızdaki güçler tarafından yeterince anlaşıldığını ne yazık ki söyleyemiyoruz.

Kendimizi pratikteki duruşumuzla somutlarız. Neyiz, kimiz, hedefimiz ve bir bütün olarak varlığımız her pratik adımımızda ve her defasında sınanır, yeniden tanımlanır. Bu sınanma süreci gerek bireyler gerekse de örgütlenmeler açısından çözülme ve çelikleşme ikilemini belirginleştirir. Her süreçte ve her anda olduğu gibi bir ikiye bölünür. Sınıf mücadelesinin yasalarını kavrayanlar daha bir güçlenmiş olarak çıkarken, sağlam bir ideolojik zemin ve tarihsel bilinç üzerinden kendisini şekillendirmiş olanlar ise sürecin ağırlığı ve karşı devrimin baskısı altında ezilip MLM'den etkilenme oranlarındaki azlık ve çokluğa paralel olarak karşıtıyla iç içe girme, karşıtına benzeyen yanlarını daha da çoğaltma sürecini yaşarlar. Ne yazık ki ülkemizin radikal devrimci güçlerini de kapsayan edilgen, kendisine güvensiz bir ruh hali ve bunun yansıması olan pratik bir hatla ifade olan bir duruş söz konusudur.

Ülkemiz devrim güçlerinin önemli oranda kimlik erozyonuna uğradığını görmekteyiz. Devrim cephesinde geri çekilerek varlığını koruma çabası hakimdir. Ne yapacağını bilmeme veya karşı-devrimin vahşet düzeyinde ve sistemli

olarak devam eden saldırılarını daha doğrudan karşılayan karşı koyuş ve vuruşlar örgütlemek yerine, içerisine düştükleri kendine güvensizlik sarmalını etkileyebildikleri kesimlere nüfuz ettirerek onları da umutsuzluk sarmalına hapsedip pasifleştirmektedirler.

Karşı-devrimin baskısının artışı ve yıllara dayanan ideolojik deformasyon noktaları üzerinden kendisini inşa eden ülkemiz devrimci hareketi, önemli oranda rotasını kaybetmiş, burjuva-liberal burjuvazinin hem pratik hem de düşünsel söylem ve “çözüm önerileri”ni varlıklarının anlamı haline getirmiş, buralardan kendilerini tanımlamayı “devrimcilik” olarak savunur hale gelmişlerdir. İsimleri değişik olsa da aynı kaynaklardan beslendikleri için her geçen gün birbirine daha fazla benzeyen, bu ayrışma ve birbirine benzeme durumunu adeta bir maharet olarak tanımlayan TDH'nin önemli bir bölümü, kendi kendisini “kendinden

menkul yüce amaçlar” eşliğinde hızla tasfiye etmekte bir sakinca görmemektedir. Varlıklarının temel gerekçesi olan kendi başına mücadele etme yeteneğini kaybetmiş ve bunu açıkça ifade eden, başkası olmadan kendilerinin bir şey yapamayacağını kabul eden bu güçler, partimizin kendi başına mücadelesindeki ısrarını anlamakta doğaldır ki zorlanmaktadır.

12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nın yarattığı tahribatı atlatarak 1980'ler ortasında yeniden toparlanan, kendi çizgileri doğrultusunda devrimci dinamikler ve devrimcilik iddiası ile sınıf mücadelesine müdahil olan, sistemi bir bütün olarak karşısına alma cüreti gösteren, bedeller ödeyebilen ve bunu sınıf mücadelesinin doğal ve kaçınılmaz bir sonucu olarak gören devrimci hareketler, gelinen aşamada sivil toplumcu hareketlerden medet uman, "sivil toplum hareketleri"-ne dönüşen, parlamenter hayallerle kendisini var eden, sivil itaatsizlik ey-

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz! (V.I. Lenin)

lemleriyle sonuç almaya çalışan, ülke dışından ülkedeki devrimi yapma gibi gülünç tezlerle kendilerini yaşatmaya çalışan güçlere dönüşmüşlerdir. Bunun dışında bir duruş onlara yabancı bir duruş haline gelmiştir.

Ülkemiz devrimci hareketinde yaşanan ve devrimci hareketlerin bünyelerini adeta "bir ur gibi" saran tasfiyecilik, bedel ödemeyi göze almadan "devrimcilik yapma", bedel ödemenin en üst düzeyde gerçekleşme hali olan can kayıpları üzerinden, "iradecilik", "koşulları değerlendiremememe", "düşmanın güçlülüğü", "düşmanın teknik üstünlüğü" gibi argümanlar eşliğinde gerillanın muhteşem iradesine karşı yer yer anti-propagandaya dönüşmektedir. Bu anti-propaganda sarmalı içinde debelenenler kendilerini mahkum ettiklerini, varlık nedenlerini silikleştirdiklerini unutmaktadır. İbrahimlerin, Mahirlerin, Denizlerin, Mazlumların ardılları olduklarını söyleyenler bu söylemleriyle onlardan bir şey öğrenemediklerini, onların en zorlu koşullarda yaşamlarını ortaya koyma noktasındaki iradelerini ve hepsinden de öte bu uğurda canlarını yitiren binlerce devrimcinin yarattıkları değerlerin üzerinden varlıklarını sürdürdüklerini unutuplar. Parlamento hayaller, seçim komedileri, parlamento kürsülerini kullanma demagojileri, "her şey çok güzel olacak" pespayeliğiyle düzen partilerine bel bağlama, belediye güzellemeleri, kağıt üzerinde kalmaya mahkum yasal düzenlemelerin propagandasını yapma, AB'ye, ABD'ye çağrı yapmayı da içeren umudu emperyalistlerden gelecek müdahalelerde arama... Bunların hepsini deneyen deforme olmuş, sınıf işbirlikçiliği ve revizyonizmle bezemiş "devrimcilik" Denizlerin, Mahirlerin, Mazlumların, İbrahimlerin ancak adını zikredip devrimci ruhunu gömmek olabilir. İşçi sınıfı ve ezilen emekçilerin köleliğine dayanan emperyalizmin hizmetinde faşist-feodal

düzenin devamına hizmet eder. Tam da Lenin yoldaşın o tarihi çağrısına uygun zamanlarda yaşıyoruz: "Şimdi aramızdan bazıları şöyle bağırmağa başlıyorlar; gelin bataklığa gidelim! Ve onları ayıplamaya başladığımız zamanda, karşılıkları şu oluyor: 'ne geri insanlarsınız' Sizi daha iyi bir yola çağırma özgürlüğünü bize tanımamaktan utanmıyor musunuz?' Evet beyler' Yalnızca bizi bataklığa çağırmamakta değil, istediğiniz yere, hatta bataklığa bile gitmekte özgürsünüz. Aslında bize göre sizin gerçek yeriniz bataklıktır, oraya ulaşmanız için size her türlü yardımı yapmaya da hazırız. Yeter ki ellerimizi bırakın, yakamıza yapışmayın ve o büyük özgürlük sözcüğünü kirliletmeyin, çünkü biz de dilediğimiz yere gitmekte 'özgürüz', yalnızca bataklığa karşı değil, yüzlerinizi bataklığa doğru çevirenlere karşı da savaşmakta özgürüz!"

MLM hatta irade oluşturarak direnmek politik ve tarihsel bir ödevdir. Tarihten günümüze sınıf mücadelesinin, devrimciliğin diyalektiği bu şekilde işlemiştir ve bu şekilde işlemeye devam edecektir. Bundan kimsenin kuşkusunu olmasın. MLM'in temel yasaları üzerinden oluşturduğumuz bilimsel hat üzerinden direnmek, duruş göstermek, ısrar ve inatla farklılıklarımızda ısrar etmek bizi biz yapan temel öğedir. Direnmemiz bu gerçeklik üzerinden olmaktadır. Sınıf mücadelesinin yasası başka bir gerçeklik üretmemiştir; Ya MLM'in ideolojik hattı üzerinden direneceğiz ya da deforme olup başkalaşım biz olmaktan çıkacağız.

Her birey, her grup, her örgüt kendi tercihini yapmakta özgürdür. Biz tercihimizi MLM bir hatta direnmekten, can vermek pahasına direnmekten yana yapıyoruz. Direnmenin ülkemiz topraklarındaki en ileri mevzisi ise Halk Savaşı stratejisine uygun olarak gerilla savaşında ısrar etmektir. Çünkü, karşı-devrimin zoru ancak

devrimci zorun örgütlenmesi ile alt edilebilecektir. Başkan Mao yoldaşın "Bir halkın ordusu yoksa hiçbir şeyi yoktur. Bu meselede hiçbir boş teoriye yer yoktur" sözü temel düsturumuz olmaya devam etmektedir. Merkez Komite üyesi Nubar (Erol Volkan İldem), Dersim Bölge Komutanı Özgür (Ali

Kemal Yılmaz), Dersim Bölge Komutanlığı üyemiz Deniz (Cumhur Sinan Oktulmuş) ve Halk Savaşçıları Asmin (Gökçe Kurban), Rosa (Fadime Çakıl), Şerzan (Hasan Ataş), Muharrem (Ferdî Tosun) yoldaşlar, bu düsturun gerçekleştirilme halidir. Tam da önderimiz İbrahim Kaypakkaya'nın "Biz herkesin gözü önünde yükseklere kızıl bayrak çekiyoruz" sözüne uygun olarak yoldaşlarımız, partimizin kızıl bayrağını büyük bir cesaret, inanç ve sarsılmaz bir iradeyle yükseklerde dalgalandırmaktadır. Bizlere düşen sorumluluk bu sarsılmaz iradeye sahip çıkmak, bu iradenin bir parçası olmak ve onlardan doğan boşluğu doldurmak için ileri atılmaktır.

Biliyoruz ki tüm sınıf mücadeleleri, tek bir gerçeklik üzerinden ilerler; ya sen düşmanını yok eder, ona boyun eğdirirsin ya da o seni yok eder, sana boyun eğdirir, ehlileştirir, kendi parçası haline getirir. Sınıf mücadelesi böyle ilerlemiş ve böyle ilerlemeye de devam edecektir. Bu gerçekliktir ki, kayıplarımızı savaşmanın, teslim olmamanın, Demokratik Halk Devrimi, sosyalizm ve komünizm uğruna mücadelenin zorunlu bir parçası olarak görmekteyiz. Kurucu ve kuramcı önderi de dahil dört genel sekreterini, yüzlerce değerli kadro ve militanını şehit vermiş bir geleneğin sürdürücüsü olan Proletarya Partisi, ülkemiz topraklarında faşizme, emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı kazanmaya muktedir olan yegane güçtür. Şehitlerimiz bunun teminatı ve bizlere yürümemiz gereken yolu gösteren kutup yıldızlarıdır. Bunun için partimizle daha fazla bütünleşmeli, gerillanın iradesine sahip çıkmalı, Halk Savaşı'na seferber olmalıyız.

***Bu yazı İşçi Köylü Kurtuluşu Gazetesi'nin 134. sayısından alınmıştır.**

Yine Geleceğiz

*İlk yaz gelir
ben sular boyu yürüyordum
sabah alacasında buğulu
ormanlardan
akşam serinliğinde yanık
türkülerden
ifil ifil geçiyordum*

*İlk yaz gelir
çıkarılır beyazın altındaki kızıl
örtü
fırtınalı filizlere gerilir
kan üstünde içilen yemin
hasmına çatacağı güne
büyümüşür artık*

*İlk yaz gelir
taze dal uçlarına
ve dipsiz koyaklara inmiştir
munzurun medeti
göz nişangahta, el tetikte,
ayak yürümekte ustalaşır
yürek altı yerden çatallaşır
İlk yaz gelir
sonsuz ve hoyrat her gözde
onlar
çocuk gözleriyle ve bilge
uslarıyla onlar
Nubar'la Özgür
gelir bulurlar bizi Tağar'ın göz
eriminde
İlk yaz gelir
yaşamın en sağlam
çekirdekleriyle yeniden
Rosa'laşır,
onlarca Asmin'leşir de
köklenir hayatın toprağı*

*İlk yaz gelir
sıra kaldığı yerden başlar
dizilmeye
Muharrem olunur, yeniden
Deniz doğulur da
durulur kıyıları boyu bir halaya*

*İlk yaz gelir
sesi kar suyu çatlağı bir imge
yine
kısa kısa çalar köy odalarının
kapılarını
bir umut ağmıştır damlara
şu kara bulut,
şu son hasedi insanlığın
buradan oraya kadar, böyle
böyle dağılır...*

Ocak 2021

Yunanistan'da Egemenlere Pandemi Fırsatı: Ard Arda Geçirilen Saldırı Yasaları

Yunanistan'da uzun süredir var olan ekonomik kriz; tüm borç yapılandırma ve kemer sıkma politikalarına rağmen aşılamamış, pandemi ile birlikte daha da derinleşerek devam etmektedir. AB emperyalizmine bağımlı oluşu, bu kriz koşullarında daha da bağımlı bir biçimde politik ve ekonomik politikalarını direkt olarak AB tarafından verilen önergeler çerçevesinde şekillendirmesine sebebiyet vermektedir.

Yunan devleti için kriz şartlarında ayakta kalma koşulu; halk üzerindeki ekonomik ve bununla birlikte siyasal, sosyal baskıyı arttırmaktır. Bu politik yönelimin tek bir hedefi vardır; sömürüyü katmerleştirmek, gelişebilecek eylem ve tepkileri ise absorbe etmektir. Buna ek olarak demokratik alanı daraltan, halkın mücadele araç ve yöntemlerini sınırlayan "güvenlik yasalarını" peşi sıra hayata geçirmeye çalışmaktadır. Son iki yıldır polislerin yetki ve meşruiyet alanını geliştiren birçok yasa meclisten geçmiş, polislerin görüntüsünün alınması dahi bir suç mahiyetine alınmıştır. Pandemi sürecine gelindiğinde ise devlet için normal zamanlarda toplumsal muhalefetin sokak gücü hesaba katılarak atılması pek olası olmayan adımlar hızlı bir biçimde atılmıştır. Bunlardan en önemlisi geçtiğimiz yıl "özerklikli" kaldırılan üniversitelere yönelik getirilen paket yasadır.

Yunanistan'da da birçok ülkede olduğu gibi üniversitelerin halk direnişleri ve mücadelesi açısından tarihi ve sembolik bir yeri vardır. 1967 darbesine karşı en önemli direnişlerin merkezi olan Politeknik Üniversitenin yanı sıra son yıllara kadar en önemli direniş merkezleri üniversiteler olmuştur. Yunan devleti ise kriz koşulları dolayısıyla halka karşı planladığı saldırıların ilk hedefini kendisine karşı gelişebilecek mücadele ve direniş merkezleri olarak gördüğü üniversiteleri etki-

sizleştirerek başlamak istemiştir. Politeknik direnişi sırasında Cunta üniversiteye tanklarla girmiş ve onlarca öğrenci hayatını kaybetmiştir. Bu direnişin ardından yaklaşık 40 yıldır üniversitelere kolluk güçlerinin girmesi yasaklanmış ve üniversiteler özerk bir yapıya kavuşturulmuştu. Ancak ND hükümeti ile birlikte üniversitelerin özerkliğinin kaldırılması ve Kerameus Yasaları ile birlikte polislerin kalıcılaşması da sağlanmaya çalışılmaktadır.

Yunan kamuoyunda Eğitim Bakanı

resinin sınırlanması ise özel kolejlere uzatılan bir açık çek ve paralı eğitim sektörünü geliştirmek olarak karşılık bulmaktadır. Belirlenen eğitim süresini iki yıl uzatan öğrencilerin eğitim ile ilişkisinin kesilmesi; her yıl 25 bin öğrencinin kolejlere ve paralı eğitim veren kurumlara yönlendirilmesi anlamına gelmektedir. Eğitim alanlarını birer ticaret alanına dönüştürmek ve öğrencileri ise birer müşteriye dönüştürmek bu yasaların esas hedefleridir. Bu şekilde Yunanistan'da mücadele

Tüm bu yasaklara rağmen öğrenci örgütleri, Yunan devrimci ve ilerici kesimler sokaklara inmiş, haftalarca devletin yasaklarına ve saldırı yasalarına karşı direnmişlerdir. Devlet beklemediği ölçüde bir direnişle karşılaşmış ve saldırı kartını devreye koymuştur. Bu eylemler sırasında polislerin saldırıları sonucu onlarca öğrenci yaralanmış ve gözaltına alınmıştır. Ancak kitleler sokakları terk etmemiş ve direniş meclis önerilerinden mahkeme önerilerine kadar devam etmiştir.

Her ne kadar hükümet ve bir başka gerici partinin oylarıyla bu tasarılar yasalaşmış olsa da; Yunan devrimci ve ilerici öğrenciler bu yasaların sonuçlarına direnmeye devam edeceklerini ve hayata geçirilmesine karşı eylemlerini sürdüreceklerini açıklamışlardır. Salgın krizini iyi yönetemeyen hükümet bu açıdan da yoğun tepki çekmektedir. Salgın yarattığı kriz, yoğun işsizlik ve ekonomik krizin daha da derinleşmesi toplumsal tepkiyi tırmandırmaktadır. Öğrenci hareketinin dinamik ve mücadeleci karakteri saldırıların Yunan bur-

Niki Kerameus'un adı ile anılan ve "Kerameus" yasaları olarak bilinen bu yasalar esasta; üniversitelere polis yerleştirme ve eğitim süresini sınırlama üzerine şekillendirilmektedir. Polislerin üniversitelerde kalıcılaştırılması ve üniversitelere kontrollü giriş getirilmesi ile esasta üniversitelerde gelişen politik faaliyetlerin sınırlandırılması hedeflenmektedir. Uzun bir zamandır burjuva medya tarafından özellikle üniversitelerdeki "sol ve anarşist grupların" faaliyetleri, gerçekleştirilen işgaller "toplumsal huzura" karşı tehdit olarak görülmekte ve sürekli gündemde tutulmaktaydı. Böylece her ne kadar ND hükümeti "uyuşturucu ve şiddet" engellemek için olduğunu iddia etse de yasaların hedefinin üniversitelerdeki devrimci faaliyet olduğu açıktır. Bununla birlikte eğitim sü-

ile kazanılmış haklar sermayenin acımasız kuralları içinde sokulmak istenmektedir. Bu yasalar ile üniversitelerde baskı ve öğrencilerin demokratik hakları sistemli bir biçimde törpülenmeye çalışılmaktadır.

Bu yasaların parlamentoda oylanmasının ise pandemi sürecine denk getirilmesi hükümetin bilinçli bir tercihidir. Var olan kapanma ve sokağı çıkma yaşağını Yunan devleti bir fırsat olarak değerlendirmiş ve bu gibi birçok yasayı ve uygulamayı hayata geçirmek için kolları sıvamıştır. Bir ND milletvekili de katıldığı bir program da bunu açıkça dile getirmiştir. Yasalar meclise gelmez salgın gerekçe gösterilerek tüm eylem ve etkinlikler 26 Ocaktan 1 Şubata kadar yasaklanmıştır.

juvazisi tarafından kolaylıkla hayata geçmesini engellediği gibi, siyasi dengeleri de etkileyen bir faktör olmaktadır. Öğrenciler, eğitimin parasız bir hâle getirilmesi, üniversitelerin polisten arındırılması ve demokratik alanların savunulması mücadelesini devam ettireceklerini belirtmişlerdir. Bu dalganın yayılmasını sağlayacak çelişkilerin ise daha fazla olgunlaştığı görülmektedir. Salgın boyutlandığı ekonomik krizin, sosyal krizle ve biriken öfkeyle daha da kabarması söz konusudur. Özellikle yasakların ve saldırıların kitleleri sindirmek bir yana daha fazla öfkelenmesi söz konusudur. Gelişmeler emekçilerin hareketini tetikleyecek, büyütecek özellikler ile olgunlaşmaktadır.

Yunanistan'dan bir YD okuru

Haberin başlangıcı 24. sayfadadır

çalışmalarda maden rezervinin %70'i demir, %12'si krom. %82 maden rezervinin olduğu bir yeri kimsenin boş bırakacağını hiç sanmıyorum. Ama tabi ki köylülerimizin büyük tepkisi var. Geldiklerinde yolu kestik, engelledik, elimizden gelen her şeyi yapmaya çalıştık. Çünkü bu köy bizim. Yarın bu memlekete büyük oranda büyük zararlar verecek. On bin hektar alan kapatılmış söylenene göre. Aliboğaz Deresi'yle Gözlüçayır Deresi'nden tek karakol alanının tamamı. Yarın burada içme sularına zarar verecek, burada içme suları var. Yani bu çalışmanın doğamızı bertaraf edeceğini, bizim bu köyde hastalıkların kanserin ve birçok şeyin olacağı söyleniyor.

Biz tamamen madene tepkili ve karşıyız. Maden ocaklarının köyümüzde olmasını istemiyoruz. Çünkü bugün görünen birçok örneği var; Kaz Dağları, Erzincan İliç, Elazığ'ın Keban'daki dağlarının delinmesi... Doğanın dengesinin değişmesi, bütün dağlar delik deşik edildi fare yuvaları gibi... Biz köyümüzün bu duruma gelmesini istemiyoruz. Çünkü

köyümüzün tamamı hayvancılıkla geçimini sağlıyor. Aynı zamanda arıcılıkla... Bizim başka kaynağımız yok. Bu da olduğuna göre eğer biz bunları koruyamıyorsak burada yaşam alanlarının olmayacağı, geçimimizi sağlayamayacağımız ortada. Bizim fabrikamız yok, yerimiz yok, çalışacak yerimiz yok, sigortamız yok... Bizim geçim kaynağımız tamamen hayvancılık ve arıcılık!

Yarın o bölgeler bizim için yasak olacak, çünkü hayvanlar o bölgede otlayamayacak, o bölge zehir olacak ve dağılacak bu bölgeler... Biz Akirek köylüleri olarak tamamen karşıyız.

Tabi ki büyük destekler var, çevre derneklerinden, demokratik kurumlardan... Sağ olsun köyümüzün dışında yaşayan insanları tarafından sahiplenme ve gelişen tepkiler var.

Çevre köylerimizden de bizlere destek var. Yani şunu söylüyorlar; "Geldikleri zaman biz sizin protesto gösterilerinize katılırız" diyorlar. Çünkü bu yarın onlar içinde olacak. Bugün bize yarın onlara. Birlik ve beraberlik olursa biz bunları

engelleriz. Başka da yolu yok. Tabi bugün tüm Dersim bizimle birlikte. Biz bunun farkındayız. Hozat, Ovacık halkı tüm hepsi bizlere dayanışma mesajlarını ilettiler. Dersimlilerin bu ilerici yanlarını biz geçmişten bu yana biliyoruz. Yaşanan tüm toplumsal olaylarda takındığımız tavrı biliyoruz. Yani bugün köylülerimizin gözü kulağı hep yolda. Her an tetikte bekliyoruz. Tekrar aynı durumun yaşanması mümkün gözüküyor. Ama biz tepkimizi dile getirmekten ve karşı durmaktan vazgeçmeyeceğiz.

YENİ DEMOKRASİ- Maden çalışmaları köylüleri, doğayı nasıl etkileyecek?

-Köyümüzde maden çalışması olursa köyümüzü olumsuz bir biçimde etkiler. Köyümüzün bir tarafı mera olduğundan hayvanlarımız o tarafa gidip otuluyor. Yani altında Tağar Çayı var akıyor daha altında alabalık tesisleri var, yüzme tesisleri var yani maden şirketi girerse tüm bu durumları olumsuz bir biçimde etkiler. Biz kesinlikle olmasını istemiyoruz.

Bizim bu maden çalışmasından haberimiz yoktu. İlk gün bizi

Çemişgezek'ten muhtar aradı, "köye maden aramaya gelecekler. Bunun üzerine bizler köy yolunu kestik. Maden şirketinden geldiler burayı kiraladıklarını ve maden çıkaracaklarını bize söylediler. Bölgedeki mevcut madenleri bizlere söyledi ve köylülerimizi ikna etmeye çabaladı. İşte "%80 sizin faydanız olur" işte "burayı yeşillendiririz, yeşillendirme alanları yaparız" dediler. Tabi bunun üzerine köylülerimiz buna izin vermeyeceklerini belirttiler. Doğamızın dengesinin bozulmasını istemediğimizi dile getirdik. Bizim hayvanlarımız kışın maden sahası ilan edilen bölgede otlar ve kışın oradan geçinir.

Sonra köylüler olarak karakola gittik, jandarma geldi, yol kestik. Biz kadınlar olarak direnişin en önündeydik. Çünkü kadın çok boyutlu düşünüyor. Evi düşünen kadın, işi düşünen kadın... Yani biz kadınlar hemen gidip yolu kestik ve güzel bir direniş sergiledik o esnada. Bizler köylüler olarak bu maden aramasına tamamen karşıyız.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Niyazi Sezgin: Dersim Mazgirt İbimahmut köyünde dünyaya gelen Niyazi Sezgin, Dersim Babaocağı köyü Tülük mezrasında 24 Şubat 1988'de çıkan çatışmada şehit düştü.

Rıdvan Karakoç: Şubat 1995'te gözaltında kaybedildi.

Ulaş Bardakçı: 19 Şubat 1972'de sabaha karşı kaldığı evin kuşatılması üzerine çıkan çatışmada THKP-C üyesi Ulaş Bardakçı şehit düştü.

Kader Özgül Kılıç: 1974 Dersim Hozat Türk Taner köyünde doğdu. 1993'te gerillaya katıldı. Dersim'in Yıldız'ı, 1 Mart 1994'te Dersim Çemişgezek'te TC güçleri ile girdiği çatışmada ölümsüzleşti.

Kenan Demir: 2 Mart 1970'de Erzincan'da doğdu. 1984 yılında ailesiyle birlikte İsviçre'ye yerleşti. 1989 yılında Proletarya Partisi ile ilişkiye geçti.

Basel kentinde yerel faaliyet yürüttü. 5 Mart 1998 günü, İsviçre'de görev için gittiği bir alanda karşı devrimci-asalak bir çetenin silahlı saldırısı sonucu şehit düştü. İsviçre'nin Özgür'ü, Basel'in Mehmet Ali'si alçakgönüllülüğü ile herkesin sevgisini kazanmıştı.

Ölüm Orucu Şehitleri: Doğan Tokmak, 16 Mart 2002 (DHKP-C), **Yeter Güzel,** 10 Mart 2002 (TKP(ML)), **Yusufl Kutlu,** 8 Mart 2002 (DHKP-C).

Orhan Keskin: Devrimci-Yol'un Diyarbakır İl Komitesi içinde yer alan Orhan Keskin, 1980 Mayıs'ında polisle girdiği silahlı çatışmada yaralı olarak tutuklandı. Diyarbakır zindanlarında yapılan işkencenin ve yaratılan direnişin öznese olmuştur.

14 Ocak 1984'te başlattığı Ölüm Orucu'nun 48. gününde 3 Mart 1984'te bayrağı geride kalanlara devretmiştir.

'Emekçi Kadınlar İşçi Sınıfının Gerçek Ordusu Olmalıdır'

5 Mart 1953'te ölümsüzleşen Komünist Önder Josef Stalin'in anısına 1925 yılında Dünya Emekçi kadınlar günü nedeniyle yaptığı konuşmayı paylaşıyoruz.

İnsanlık tarihinde, ezilenlerin hiçbir büyük hareketi, emekçi kadınların katılımı olmadan yürümemiştir. Ezilenlerin arasında en ezilenler olan emekçi kadınlar, özgürlük eyleminin büyük yolunun kenarında kalmadılar ve kalamazlardı. Kölelerin kurtuluş hareketi, bilindiği gibi, yüzlerce ve binlerce büyük kadın şehit ve kahramanı yaratmıştır. Ezilen kitlelerin kurtuluş hareketinin en güçlüsü olan, işçi sınıfının devrimci hareketinin, bayrağı altında, milyonlarca emekçi kadını toplaması şaşılacak bir şey değildir.

Uluslararası Kadınlar Günü, işçi sınıfının kurtuluş hareketinin büyük geleceğinin habercisi ve yenilmezliğinin delilidir.

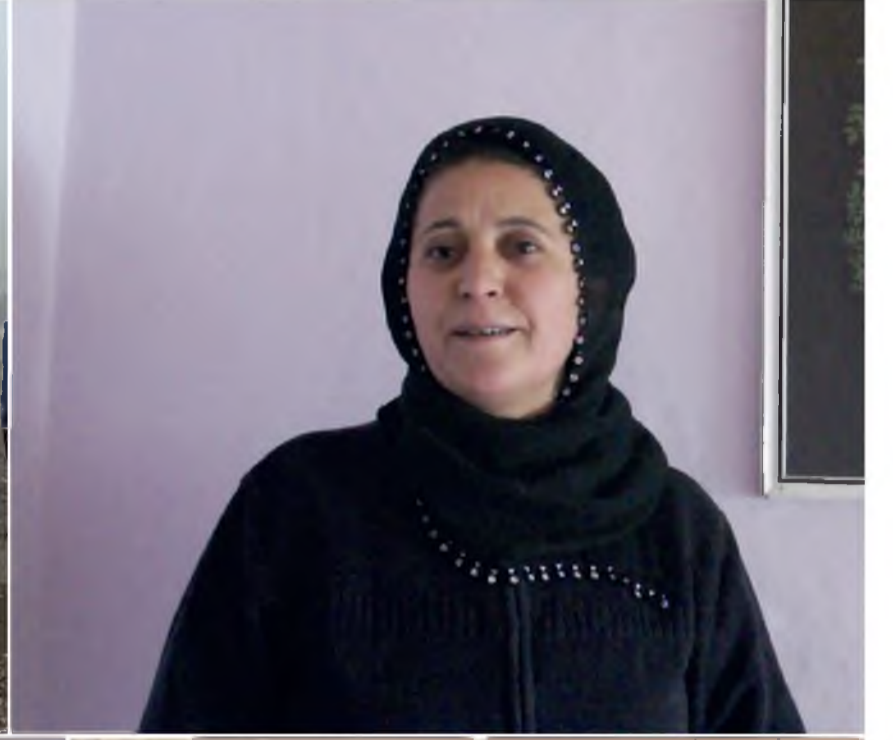
Emekçi kadınlar, işçi ve köylü kadınlar, işçi sınıfının büyük yedek kuvvetlerini teşkil ederler. Bu önemli yedek kuvvet nüfusun yarısından çoğunu oluşturur. Kadın yedek kuvveti, işçi sınıfının yanında mı, karşısında mı olacaktır? Proleter hareketinin ka-

deri, proleter devriminin ve proleter iktidarının zaferi ya da yenilgisi buna bağlıdır. İşte bu yüzden proletaryanın ve onun en ileri müfrezesi olan Komünist Partisi'nin görevi, kadınları, işçi ve köylü kadınları, burjuvazinin etkisinden kurtarmak ve bunları proletaryanın bayrağı altında, politik olarak eğitmek ve örgütlemek için kesin mücadele vermektir.

Uluslararası kadınlar günü, emekçi kadınlardan oluşan yedek gücü, proletaryanın yanına çekmek için bir yöntemdir.

Fakat emekçi kadınlar sadece bir yedek güç oluşturmazlar. Onlar, işçi sınıfının doğru politikası sonucu, işçi sınıfının burjuvaziyle savaşacak olan gerçek bir ordusu olabilirler ve olacaklardır. Emekçi kadınların bu yedek gücünü, proletaryanın büyük ordusunun yanında çarpışan bir işçi ve köylü kadınlar ordusu haline getirmek: işte işçi sınıfının kesin ikinci görevi.

Uluslararası kadınlar günü, işçi ve köylü kadınları, işçi sınıfının bir yedeğinden, proletaryanın kurtuluş hareketinin aktif bir ordusuna dönüştürmek için bir araç olmalıdır.

Çemişgezek Halkının Doğa Talanına Karşı Mücadelesi Sürüyor!

Dersim'in Çemişgezek ilçesine bağlı Akirek köyünün Merekler-Sekatr-Kıraçlar mıntkasında yer alan mera alanlarında kurulmak istenen maden ocağı bölge halkı tarafından tepkiyle karşılanmıştır. Maden açma ruhsatı bulunmadığı öğrenilen Gökalp Maden adlı firma görevlileri, sondaj kazmak için iş makineleriyle bölgeye girmişti. Bunun üzerine görevlilerin bölgeye geldiğini öğrenen köylüler toplanıp

yolu keserek iş makinelerinin maden sahasına geçişine izin vermemişti. Köylülerin tepkisi üzerine arama çalışmaları geçici olarak durdurulup, bölgede maden arama çalışma ruhsatı olmadığı için iptal edildiği duyurulmuştu.

Dersim'in Çemişgezek ilçesine bağlı Akirek köylüleri maden arama çalışması sürecini, doğaya ve köylülere etkilerini, devletin

bu bölgeye yönelik saldırılarını gazetemize aktardı.

YENİ DEMOKRASİ- Maden ruhsatı olmadığı için çalışmalar durdurulmuştu. Fakat maden şirketi yeniden başvuru yapmış, bu konuda neler düşünüyorsunuz, neler yapmak gerekir?

-Yeniden başvuru yapmışlar da, bizim muhtarımız avukat ve daire

müdürüyle görüşmüş sanırım. ÇED raporunun olmadığını ve paranın tamamen yatırılmadığını halen daha eksik olduğunu söylediler. Bu ne kadar doğru bilmiyoruz. Ruhsatı olmadığı için maden arama çalışmaları vs. iptal edilmiş durumda fakat biz maden şirketinin buranın yakasını bırakacağını düşünmüyoruz. Çünkü söylenenlere göre burada yapılan

Haberin devamı 23. sayfadadır

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

f yenedemokrasi1

ig yenedemokrasi1

yt yeni_demokrasi1

whatsapp yenedemokrasi12.net

envelope yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umud Basım Yayımcılık Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No:6/3 Beyoğlu/İst İletişim: 0212 534 54 76 - yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti. Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1. Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst - 0212 501 212 20